

TALGORIUS GRENDAR

A SÖTÉTSÉG LOVAGJAI VILÁGA

A FANTÁZIA VILÁGA.
NONPROFIT ONLINE KÖNYVKIADÓ

Talgorius Grendar

**A Sötétség Lovagjai világa.
(Novellák.)
1. Könyv**

(javított kiadás)

Kiadja:
A fantázia világa.
Nonprofit online könyvkiadó
2011. by Talgorius Grendar

A Fény Harcosa (A sötétség lovagjai világa előzménye.)

Talgorius Grendar

A Fény Harcosa

Első fejezet

A Fény Harcosa

Nem sokkal ezelőtt George még a New Yorki lakásában üldögélt, Kényelmes fotelében, kedvenc filmsorozatát, a Jóbarátok-at nézve.

Egyszer csak megcsörrent a telefon, egyből tudta, a főnöke hívhatja, valamilyen munka ügyben. Magának való, magányos ember volt, hivatalnokként dolgozott egy vállalatnál. Nem volt se családja, se barátja, szülei, rokonai már rég mind meghaltak, Nem igazán vágyott társaságra. Se férfiéra, se nőére. Ezért is volt biztos, benne, hogy a vonal végén nem lehet más, mint Harold, a főnöke. Felvette a kagylót, a túloldalon megszólaló markáns hang, valóban Harold Trammer hangja volt. - George, tudom, hogy ma szabadnapja van, de fontos lenne... Ekkor a hang elhallgatott, a telefon eltűnt, George kezéből és hirtelen különös dolog történt.

Sötétség... amerre csak nézett, mindenfelé sötétség vette körül.

Nem afféle félhomály, ahol a tárgyaknak az árnyai látszanak a sötétben, hanem szinte tapintható, koromfekete sötétség.

Az első gondolata az volt, - megvakultam. Ám a következő pillanatban eszébe jutott a zsebében lapuló öngyújtó, nem volt dohányos, de úgy gondolta, egy öngyújtó bármikor jól jöhet. Elővette a zsebéből, és felkattintotta, egy pillanatra fellobbant a láng, ám a következő pillanatban bekebelezte a sötétség. - Akkor mégsem vakultam meg, nyugodott meg. Szinte ösztönösen érezte meg, mit tegyen. Behunyta szemét, és felidézte a bensőjében levő fényt, először csak egy kis pislákoló fényecskét látott, amit a sötétség igyekezett felfalni. Ám ő nem adta fel, továbbra is a bensőjében levő fényre figyelt, és egyre erősebb, és erősebb lett a fény. Átjárta az egész testét. Érezte, ahogy árad kifelé, körülveszi, erővel, hatalommal ruházza fel.

Amint kinyitotta a szemét, úgy érezte, megvakul az őt körülvevő ragyogástól, a sötétségnek már nyoma sem volt.

Pár percig ált ott a fényárban, majd elveszítette az eszméletét.

Amint magához tért, mielőtt kinyitotta volna a szemét, azt hitte az ágyában van, (bár kissé keménynek találta) és csak álmodta, mind a sötétséget, mind pedig azt a képességet, amivel szétzúzta a sötétséget a fény erejével.

Ám amint kinyitotta a szemét, megdöbbsent egy falucska főterén hevert, kíváncsi emberek gyűrűjében.

Amikor felkelt, végignézett magán, a testét egy arannyal szegélyezett fehér ruházat borította, rajta egy címerrel, amely a fény szimbólumát, és egy különös kardot tartalmazott.

Egy idős férfi ált meg előtte, a többiek magatartásából ítélve, a falu vezetője lehetett (mint később kiderült, tényleg ő volt a falu vezetője.)

- George az idős férfihez fordult, - Ti öltöztettetek át ebbe a ruhába? Kérdezte, ám még mielőtt választ kapott volna, rájött a falubeliek szegényes öltözetéből, épületeiből, kérdése hiábavalóságára.

Az idős férfi egy idegen nyelven szólalt meg, George nagy meglepődéssel tapasztalta, hogy az idegen minden szavát tökéletesen érti, sőt előzőleg ő maga is ezen a nyelven szólalt meg.

- Nem, nem mi öltöztettünk át, így ebben az öltözkében jelentél meg előttünk a semmiből Fényharcos. Nagy megtiszteltetés ez nekünk, hogy ide érkezél meg szerény kis falucskánkba. Felelte az öreg.

- Minek neveztél, kérdezte az idős férfitől, - Fényharcosnak? Én csak egy egyszerű ember vagyok, és azt sem értem hogyan, és miért kerültem ide.

Országunk régóta egy sötét varázsló elnyomása alatt áll, Nagyszerű embereink, mágusaink próbáltak már szembeszállni vele, hasztalan, aki megpróbálta legyőzni iszonyatos kínok közt pusztult el. Keveseknek adatott meg az, hogy gyorsan szenvedés nélkül haljanak meg. Már szinte minden remény szertefoszlott, amikor Bardan városának főterén az ott álló kúthoz lépett egy rongyos ruhákat viselő öregember, akit mindenki koldusnak vélt. Görnyedt léptekkel haladt, majd megállt a kút mellett. Amint ott ált, felegyenesedett, és ledobta rongyos gúnyáit. Az emberek meglepetten látták, hatalmas termetét, a testét fedő vérvörös ruházatot, és az azt borító fehér köpenyt.

Suttogás futott végig a tömegben, hihetetlen volt számukra, amit ott láttak, Az ország reménysége állt ott, az egyedüli varázsló, akiben esélyt láttak arra, hogy legyőzze Margandort, a sötétség urát, a gonosz varázslót, országunk sanyargatóját. - Berendil. - Ó Berendil. suttogták az emberek, és nem mertek hinni a szemüknek, hiszen már régesrég híre ment, hogy Berendil halott, és most ott ált maga valójában a városka kútja mellett. A mágusok mágusbotot hordtak maguknál, ám Berendilnek nem volt szüksége ilyesmi segédeszközre. Mentális ereje olyan hatalmas volt, hogy bot nélkül is képes volt mindarra, amihez másoknak mágusbotra volt szükség, sőt még sok másra is. Kezeiből, sőt egész valójából áradt a hatalmas mágikus erő. Kezeit felemelte, mintegy jelezve, hogy szólni kíván. Kezei körül a mágikus erő villámai cikáztak.

- Eljöttem, mert itt az idő, kezdte. - Szembe kell szállnom Margandorral. Tudom, hogy úgy gondoltátok meghaltam, Mint látjátok élek. És azt is tudom, hogy sokan úgy gondolták, ha élnék, én lennék az egyedüli remény, én lennék az, aki legyőzhetné Margandort, ám ez nem így van, megyek szembeszállni vele, és a végzetemmel. Tudom, hogy a biztos pusztulásba indulok, ám még mielőtt megküzdénék Margandorral elrejték a várában egy tárgyat, a fény kardját, amit csak az a harcos lesz képes megtalálni, aki legyőzi Margandort.

Eljön majd közéték a Fényharcos, az öltözéke hófehér arannyal szegélyezett, hófehér palástján címer, a címerben a fény szimbóluma, és egy kard lesz látható.

A tömegben ott voltak Margandor kémei is, köztük egy varangy képű lény szürke köpenyben. Amint Berendil befejezte beszédét, sietve indultak urukhoz jelenteni a történeteket.

Berendil tudta ezt.

Előtte nem voltak titkok, tudta Margandor felkészülten várja őt, és az útja sem lesz éppen veszélytelen. És tudta azt is, hogy Margandor minden erővel meg akarja majd szerezni a fény kardját. Mégis, tudta, hiszen előre látta a jövőjét, hogy sikerül végrehajtania feladatát. Amint befejezte beszédét, az ég felé nézett, kinyújtotta kezeit, hatalmas erők cikáztak körülötte. Kezeiből egy fénysugár tört az ég felé, melyből egy fénymadár rajzolódott ki egyre erőteljesebben, majd a fénymadár elrepült Margandor vára felé, mintegy üzenetként Berendiltől, - Jövök!!!

Ezután a tömeg felé intett, és elindult, mint amikor kettéválik a tenger, úgy vált ketté előtte a tömeg.

Margandor vára felé vezető útján, többen látták itt-ott felbukkanni, Több harcon, küzdelmen kellett keresztülmennie, még mielőtt elérte volna a várat, Ami a várban történt, arról nemigen lehet tudni, de annyi bizonyos, hogy sikerült a fény kardját eljuttatni a várba és olyan varázs mögé rejtteni, ami még Margandor erejét is meghaladja, a sötét varázsló azóta is tombol haragjában, hogy nem sikerült a kardot megkaparintania. Hogy Berendil, és Margandor közt mi zajlott le arról csak elképzelések, legendák szólnak, de biztosat nem tud senki, annyi bizonyos, hogy Berendil nem adta könnyen az életét, és hogy Margandort, aki addig sem volt egy szépség, azóta csúf mágikus sebhelyek tarkítják, amiket semmilyen mágiával sem sikerül elrejtienie.

A történetek óta hosszú évek teltek el, az emberek már kezdték teljesen elveszíteni a reményt.

Ám most beteljesedett. Itt vagy, ahogy Berendil megjövendölte. Te vagy az egyetlen reményünk Margandor uralmának megdöntésére, Margandor végzetének beteljesítésére.

Amint az öreg befejezte mondanivalóját, George hosszú percekig hallgatott, a hallottak okozta sokk hatására nem tudta, mit is mondjon, Végül mégis megszólalt.

- Itt valami tévedés lehet, én csak egy egyszerű ember vagyok, azt sem tudom, mi történik velem. Tegnap még New Yorkban voltam,

Miután reggel felkeltem nem sokkal azután kezdődtek velem ezek a furcsa események, nem tudom, hogyan és miért kerültem ide, de biztos vagyok benne, hogy nem az a sorsom, hogy egy idegen világban, egy hatalmas erejű sötét mágus ellen küzdjek.

Ha létezik is ez a Fény harcos, még nem jött el ide. Vagy ha mégis, máshova érkezhett, mert én nem vagyok az.

A falu vezetőjének arcán látszott a csalódás, ám mivel George nem tudta hogyan juthatna haza saját világába, szívesen bocsátott rendelkezésére egy lakrészt a falucska egyik házában.

Amint leszállt az este, nyugtalanul forgolódott az ágyában, nem tudta túltenni magát a történeteken.

Megpróbált elaludni ám nem szállt állom a szemeire. Egyszer csak mintegy félálomban egy kedves szeretettel teli idős férfi arc tűnt fel előtte. Az arcot erős fény vette körül, ez a fény valahogy nyugalmat, békességet, szeretetet sugárzott. Bár nem tudta ki lehet az, akinek az arcát látja, valami mélyen belül megrezdült benne, és érezte, ez nem lehet más, mint Berendil.

Emlékezz, mondta a férfi. Már gyermekként más voltál, mint a többi. Emlékszel, amikor az egyik nálad jóval erősebb fiú meg akart verni, először el akartál futni, ám aztán eltöltött téged egy belső békesség már nem a fiúra figyeltél, és mintha egy fény áradt volna a bensődből, a fiú először úgy állt ott, mint aki ne tudja, mit tegyen, majd megfordult és gyors léptekkel továbbállt. És édes anyád halála, amikor ott álltál az ágya mellett és el akartad mondani neki mennyire szereted. Ám ő már nem volt magánál úton volt odaát, de még nem halt meg. A szíved eltelt melegséggel és fénnel, a fény kisugárzott belőled, te ebből csak annyit vettél észre, hogy az édesanyád egyszer csak kinyitotta a szemét ránézett, szeméből áradt a szeretet, te megmondtad neki, amit akartál, és ő is megmondta neked, hogy ő is nagyon szeret téged, és lélekben mindig veled lesz, majd

behunyta szemeit, és végső álomra szenderült.

Emlékezz a sötétségre, ami mielőtt idekerültél körülvev, és te ösztönösen tudtad, mit kell tenned, hogyan szállj szembe vele.

És mindazután, hogy mindezt felidézted magadban, nézz magadba, a bensődbe, és lásd ki vagy.

George egy pillanatig nem tudta mit feleljen mindezekre, Nézte az előtte lebegő szeretetteli arcot, majd behunyta szemeit.

Emlékek sokasága rohanta meg, majd ezután eltöltötte egy mindent felülmúló békesség. Ahogy felidéződtek előtte a falubeliek arcai, mintha a szeretteit látta volna bennük, látta önmagát annak aki. És már tudta ki is ő és mit kell tennie. A bensőjéből egyre jobban áradt ki a fény, körül vette, erővel, nyugalommal, szeretettel vette körül. Amint ismét felidéződött benne az édesanyja arca, a kezében egy gyönyörű ám mégis, erővel teli fényvirág pompázott.

A fényvirág még akkor is a kezében volt, amikor kilépett lakhelyéről az utcára.

A főtéren már várták az emberek az érkezését.

Amint eléjük lépett, egyből látták a változást, a tegnapi tanácstalan, aggodalmakkal, teli férfi helyett, most egy erővel, hatalommal bíró ember ált, előttük, akiről egyből látszott, tudja kicsoda, és mit akar, akiből áradt az erő, a minden sötétséget legyőző fény.

Egy igazi fényharcos ált ott a falucska főterén.

- Köszönöm a szállást, lépett a falucska vezetőjéhez.

Most indulnom kell, teljesítenem kell sorsomat, szembe kell néznem Margandorral. Remélem sikerül legyőznöm, és véget vetnem gonosz uralmának.

- Nem indulhatsz útnak egyedül, adok melléd két kísért. Mondta, az idős férfi.

Két önként jelentkező csatlakozott a Georgehoz, az egyik egy erős falusi, a másik nemrég érkezett a faluba, és a falu ruházatától eltérően, feketés szürkés ruhát viselt.

Második fejezet

Az indulás

Mielőtt elindult, útbaigazítást kért a falucska vezetőjétől, merre érdemes menniük, Merre a legrövidebb az út Margandor várához. Az idős férfi részletes útbaigazítást adott neki. A falucskától indul egy út, mely egy városhoz vezet, ill. meg is kerüli a várost, Bár így kicsit hosszabb lesz az út, de jobb lesz, ha a várost megkerülő utat választjátok, ezután az út tovább folytatódik, míg elér egy hármás elágazásig. Itt a jobb oldali úton haladjatok tovább. Egy idő után eléritek a Tenglori lápot, a láp ugyan veszélyes hely, de ha az úton maradtok, csökken a rátok leső veszély a lápi lények, nem igazán szeretik elhagyni a lápot és kimenni a lápot átszelő útra. A lápon túl egy mező terül el. A mező túl egy erdőt láttok, Amint keresztül haladtok az erdőn, Egy hegyvidékes tájra értek, ahol már látszik Dramor hegye, melynek tetején magaslik Margandor vára.

Amint elindultak az úton, George úgy gondolta, ideje megismerkednie útítársaival.

- Amint azt már tudjátok, engem George-nak hívnak. Otthon hivatalnok voltam ez volt a munkám. Családom, feleségem, gyerekeim nincsenek.

- Az erőteljes falusi mutatkozott be először. Daramonnak hívnak, a falu kovácsa. A városokból sok megrendelést kaptam fegyverek kardok pajzsok egyebek készítésére. Közben magam is igyekeztem elsajátítani a fegyverek használatának módját, gondoltam jól jöhet még egyszer valamikor. Hoztam is az útra magammal, mint láthatod egy kardot.

- És te? Fordult a másik útítársához.

Én kereskedő voltam egy városban, becsületes kereskedő, ám egy nap az egyik vevő megvádolt, hamisan hogy becsaptam őt.

Az emberek neki hittek, és nem nekem, ezután már nem volt ott maradásom. Menekülőre fogtam, ahogy mentem városról várostra sehol nem fogadtak szívesen, mert a hamis hír mindenütt előttem járt, végül ebbe a falucskába vetődtem ahol még csak pár napja éltem. Szeretettel fogadtak.

Ahogy mentek elérkeztek a városhoz, amiről a falu vezetője beszélt. Megfogadták a tanácsát, a várost megkerülő úton haladtak tovább, az út néptelen kihalt volt. Amint megkerülték a várost, már látták a távolban levő hármás útélágazást, a jobb oldali úton haladva, egy férfi jött szembe. Amint George ruházatára nézett, arcán megdöbbenés látszott.

- Ha Margandor eddig nem is tudott volna az érkezésedről, most már biztos tudni fog róla, mondta a kovács.

- Az emberek közt villámgyorsasággal fog terjedni, az érkezésed híre.

- Előbb- utóbb úgyis megtudta volna, szembe kell néznem vele.

Amint, elérték a lápot, mintha valami sötét erő jelenlétét érezte volna. Megérezte, hogy az útitársa, aki kereskedőnek mondta magát az életére tör. Megfordult testét erőteljes ősi Fény borította. Kinyújtotta kezeit, a férfi felé, akit valami hatalmas erő a földre taszított.

Megölhetnélek, mondta, de nem teszem.

- Olyan mindegy, mondta a férfi, ha te nem ölsz meg engem, megteszi a mesterem Margandor, mivel meg akartalak ölni, pedig csak kísérnem kellett volna, és megfigyelni téged. Margandor maga akar végezni veled.

Ekkor hirtelen mintegy a semmiből jelent meg egy kéz, amely a lábba taszította, Margandor szolgálját, majd eltűnt.

Látszott, hogy a kovácsot megrettentette az esemény.

Ezek után már viszonylag eseménytelenül zajlott a lápon, csak néha tűntek fel lápi lények, ám ezek nem akadályozták a már csak két főre apadt csapat haladását.

Amint a mezőhöz közelítettek, látták, hogy egy különös ezüstös ruhás, szinte áttetszően fénylő lény áll a mező közepén.

Először nem tudták eldönteni, barát-e vagy ellenség, majd ahogy egyre közelebb értek, George érezte, ez a személy nem lehet ellenség, nem lehet ártalmukra.

Azt se tudta honnan gondolta ezt, de valahogy érezte belülről, és hallgatott a megérzésére.

Ahogy az idegen felé haladtak, látszott, hogy felismerte Georgban a Fény harcost.

- Az erdő felől csapda vár rátok, bár a Fényharcosnak nem kell félnie, a kísérője életéért nem kezeskedem, ha arra tartotok. Én inkább ball felől kerülném meg az erdőt. Figyelmeztette őket az idegen.

Ezután ellovagolt ball felé, de mielőtt elérte volna az erdő szélét, eltűnt, semmibe foszlott, mintha ott se lett volna.

- Ki volt ez, kérdezte Daramont.

Ez - ez egy lerion volt. Az ilyen lények mágikus lények, nem mágusok, hanem olyan lények, akiknek az életük a testük mindenük maga a mágia. Az a hír járta, hogy Margandor, mind elpusztította őket, mert nem hódoltak be neki.

Nagy megtiszteltetés egy ilyen lényt látni.

- De most mit tegyünk, milyen a táj az erdőtől, balra? Kérdezte. Te jobban tudod, hogy milyen, mert te itt élted le ebben az országban az életedet.

Az erdőtől ballra egy hegy húzódik, a hegyen egy alagút vezet át, amelyen viszont hosszú évek óta senki sem tudott átmenni, mert valamilyen ősi varázslat védi, be se tud lépni oda senki, ha arra megyünk, csak azon az alagúton juthatnánk át.

Ha ez a lerion ezt az utat javasolta- felelte, akkor valószínű, hogy biztosra vette, hogy át tudunk haladni azon az alagúton.

Hogy hogyan, azt még én sem tudom.

Az erdő mellett haladva George különös madarakra lett figyelmes. Hangjuk olyan volt, mintha ezernyi csengettyű szólt volna.

Végül elérték az alagúthoz. Amint be akartak lépni, valami hatalmas erő lökte őket vissza.

George érezte, nem adhatja fel, ha már idáig eljutottak, nem fordulhat vissza, de vajon milyen varázslat, védi az alagutat, és hogy lehet feloldani, még emlékezett az otthoni mesékre, varázslatokról szóló filmekre. Talán valamilyen varázsbót, és varázsige kellene.

Próbálkozott különböző szavakkal hátha valamelyik megfelel varázsigének, de nem segített semelyik. Egyre izgatottabb, egyre idegesebb lett, ám hirtelen valami mély nyugalom szállta meg, elkezdett befelé figyelni. Hirtelen rádöbbsent a megoldásra, megjelent a szemei előtt egy az

ősi fényből álló spirál, Kezeit kinyújtotta, bensőjéből áradni kezdett a Fény spirált alkotva, mintegy válaszul az alagút bejáratánál szintén felfénylett az ősi Fényből álló spirál.

Amint elindultak az alagútba, már nem dobta vissza őket az-az erő, ami előzőleg.

Az alagútban sötét lett volna, ám George-ból áradt az ősi Fény, bevilágítva az alagutat, nem mintha lett volna valami különös látnivaló.

Kopár sziklafal vette őket körül, hosszú órák teltek el, mire kiértek a fényre. Ezeket az órákat, beszélgetéssel töltötték el, George beszélt az otthonáról, New Yorkról, a munkájáról, és még sok minden másról, ami az otthonára emlékeztette. A kovács mesélt a falucskájuk életéről, ami nem volt éppen valami izgalmas, de mesélt olyasmiről is, amiket a falujukon átutazóktól hallott.

Amint kiértek a fényre a látvány, ami elébük tárult már önmagában is rettentő volt. Odakint sütött a nap, a távolban előttük magasodó hegyet és a rajta levő várat mégis éjszakai sötétség vette körül, ám így is látszott a vár hatalmas mérete.

Harmadik Fejezet

A csata

Ahogy George és a kovács elindultak a vár felé, már az úton eléjük toppant egy sötétképű, szürkeköpenyes alak. Látszott rajta, hogy Margandor csatlósai közül való, ügyet sem vetett Georgera, mintha ott se lenne. Egyenesen a kovácsnak rontott.

A kovács igyekezett derekasan helyt állni, ám George látta, már nem bír sokáig ellenállni a támadásoknak. Bensőjében egyre erősebben fénylett fel az ősi Fény. Kezeit a szürkeköpenyes felé fordította. Kezeiből fénygolyók csapódtak Margandor csatlósának, aki úgy vált semmivé, mint ha ott se lett volna. Amint haladtak tovább, a várig már nem ütköztek újabb ellenállásba. Amint, odaértek azon tanakodott, az rendben, hogy eljutottak idáig, de hogyan tovább.

Hogy jutnak be a várba. A kapu hatalmas volt, pusztá emberi erővel, ketten se tudták volna megmozdítani, és biztos volt abban, hogy a kaput erős sötét mágia védi mindazoktól, akik, be akarnak hatolni oda.

Amíg ezen elmélkedett a kapu nyikorogva kinyílt, mintha két hatalmas kéz nyitotta volna ki, mintha vártak volna rájuk, és ez így is volt.

Még akkor is így volt, ha a folyosó, ami a kapu mögött volt, üresen kongott. Sehol egy teremtet lélek. Ahogy haladtak tovább, jobbra, ballra is folyosók nyíltak és előre is folytatódott a folyosó, úgy döntöttek előre haladnak tovább. George úgy érezte, hogy Margandor Központi terme az, ahol a sötét mágus tartózkodik.

Az útjukat egy ajtó zárta el, Amint kinyitották, szürkeköpenyes csatlósok egész serege rontott rájuk, egész pontosan a kovácsra.

A férfi hatalmas erejével latba vetve harcba szállt támadóival, jobbra, balra csapkodva a szürke köpenyesek pilleként szálltak tova, ám látszott, hogy a túlerő előbb utóbb legyűri a kovácsot.

George segítségére sietett, kezeiből záporoztak a fénygömbök. Hamarosan a támadóknak híre hamva sem maradt. Tovább haladva, egy díszes ajtóhoz értek, az ajtón különös jel látszott.

George azt gondolta megérkezett, ez a kapu vezet Margandor termébe. Végre szembenézhet a sötét mágussal, szembenézet saját sorsával, megküzdhet az ország sanyargatójával annyi kín és szenvedés okozójával. Ám amint átlépett az ajtón egyből látta, hogy tévedett. Egy díszes ám méreteit tekintve, nem túl nagy szobában voltak. A szoba üresnek tűnt, ám érezte, valaminek, vagy valakinek jelen kell lennie, vagy legalábbis a közelben kell tartózkodnia. A négy fal felől áradt a gonoszság, a sötétség fizikai valójában is. Egyszer csak a sötétségből egy magas fekete

ruhás tűzvörös köpenyes férfi lépett elő, a köpenyen fekete jel volt látható, a férfi arcát csukja takarta, ám így is érezni lehetett, ahogy átható pillantásából árad a jeges sötétség.

- Na végre, szemtől szembe állunk Margandor! Szólt George.

- Ez a férfi nem Margandor hanem csak a leghűségesebb szolgája, Trenglar. - szólt a kovács. - Valaha ő is sötét mágusként hatalomittasan az ország feletti uralomra vágyott. Azt hitte nincs nála erősebb sötét mágus, ám tévedett. Hatalma nem ér fel Margandoréval. Margandor erejéhez mérten az ő ereje kis porszemnek tekinthető, amit tovaűj a szellő. Ám azért ne becsüld le Trenglar hatalmát sem, mert az végzetes lehet mindkettőnk számára.

- Tehát te vagy az a híres fényharcos szólalt meg sötét mély hangon a vörös köpenyes férfi.

- Valami komolyabbat vártam. Bár Margandor parancsa szerint életben kellene maradnod, mindaddig, amíg szembe nem kerülök egymással, öröm lesz számomra, ha eltiporhatok, elpusztíthatok egy ilyen semmi kis porszemet.

George-ot félelem, rettegés kellett volna, hogy megszállja eme szavak hallatára, ám nagy megdöbbenéssel tapasztalta, hogy e szavak mély nyugalmat, benső békességet keltettek benne. A Fény, amely eddig is átjárta testét, most virággá formálódott bensejében, ez a virág, egyre nőtt, növekedett. Körülvette testét, visszaverte Trenglar minden próbálkozását, majd mintegy lángsugarakként törtek elő az ősi Fény sugara a Fényvirág szirmai közül, elpusztítva a szobát uraló minden sötétséget, maga Trenglar is egy szempillantás alatt vált semmivé. A kovács egyrészt még reszketett az előbbi félelmetes események hatására, másrészt döbbenettel, vegyes tisztelettel tekintett útítársára.

- Nem is tudtam, hogy ilyesmire is képes vagy, mondta. Bár az biztos, hogy nem véletlenül te vagy a Fényharcos.

- Én sem tudtam, mondta George, sőt eddig még gondolni sem mertem volna, hogy képes lehetek valaha is ilyesmire.

- Valahogy mélyen ösztönösen tudtam mit kell tennem, és legnagyobb meglepődésemre működött, legyőztem Trenglart.

De Trenglar nem Margandor, lehet, hogy hozzá még ez a tudás is kevésnek bizonyul, ám nincs más választásom, tovább kell haladnom a végzetem felé.

Az ajtóval szemben, amin bementek a szobába nyílt egy másik ugyanolyan ajtó. Amint kiléptek rajta, egy körfolyosón találták magukat nem tudván, merre haladjanak tovább, úgy döntöttek ketté válnak. George jobbra, a kovács balra keresi a bejáratot. Mindketten úgy gondolták, ez a körfolyosó most már ténylegesen Margandor Terméhez vezet. Még mindig nem sikerült rálelnem a Fény kardjára, gondolta George. De ha kell így, a kard nélkül is szembeszállok Margandorral. Amint elindult jobbra és már megtett egy rövidebb utat, megérezte, hogy társa a kovács veszélyben van. Visszafordult, hogy segítsen neki. Amint meglátta, a kovácsot épp szürkeköpenyesek fogták közre, kardjával vágta kaszabolta őket, ám nyilvánvaló volt hogy akkora túlerővel, még ketten is nehezen birkóznak meg. -Menj tovább, ezekkel magam is elbánok- Unszolta Georgot a kovács. - Neked most fontosabb dolgod van. George nem akarta magára hagyni társát ám belátta, nem tehet mást, érezte, soha nem fogja viszonzlátni Daramont a kovácsot, legalábbis élve. Az útját a folyosón továbbra is jobbra folytatta, egészen addig, míg elért egy hatalmas kétszárnyú ajtó elé, Ahogy belépett, egyből látta, hogy a vár nagytermében van. Köröskörül kőszobrok, némelyikről úgy gyanította, nem úgy faragták, hanem élő ember volt, mielőtt valami sötét mágia kővé nem változtatta.

A szobán Egy koromfekete szőnyeg vezetett Margandor Trónusáig. A falakat a trónus mögött lila drapéria fedte.

A szoba közepén, szürkeköpenyesek, csapata állt, de Margandort George nem látta sehol, ám jelenlétét érezte, tudta, hogy ott van a teremben.

A szürkeköpenyesek csak álltak meredten, mint valami kőszobrok, majd egyszer csak mintha valami hangtalan parancsot kaptak volna, mind rárontottak Geogra. George kezei alig győzték a Fény gömböket löni a rátámadó csapatra, már úgy tűnt a túlerő elsöpri, legyőzi, megsemmisíti, amikor mint egy fergeteg tört elő George-ból egy Fényvihar megsemmisítve a rátámadó csapatot. A szoba közepén ott állt George, körülötte még mindig örvénylett az ősi Fény. Körülnézett, a szoba üresnek kihaltak tűnt.

Az előző csata nyomai még látszottak. Ám Margandornak még mindig nem volt se, híre se hamva. Egyszerre sötét fürgeteg támadt a lila drapéria felől, és ott ált egy természetileg is hatalmas, George fölé magasló férfi, Sötét ruháját, éjsötét köpeny fedte rajta valami különös jellel, arcát nem rejtette csuklya mögé. Jól látszottak az arcán, a haján, a fejbőrén, a Berendillel folytatott csata be nem gyógyuló mágikus sérülései.

Kilépett a függöny mögül, a trónusához lépett, ám nem ült le rá, hanem mintegy vihart kavarva maga körül, a magasba emelkedett, a trónusa fölé,

- Ügyes volt, amit itt most láttam, igen ügyes, szólalt meg. Hangja sötét dermesztő hidegséggel töltötte be a termet. Ám mindez, igencsak kevés, ahhoz hogy engem le tudj győzni. - És hol van az a híres Fény kardja, mintha nem látnám a kezében. - Gúnyolódott George-al.

Nem tudom, hogy hol van a Fény kardja, szólt George. De ha az a sorsom hogy legyőzzelek, mindent meg fogok tenni ennek érdekében.

Igen? Kérdezte Margandor, és mégis miként képzeled ezt, elbizakodottságodban?

Kezeit kinyújtotta George felé, George szívét mintha egy jeges abroncs szorította volna össze. Most kaptál egy kis ízelítőt mi vár rád, - mondta Margandor. - Keserves kínok közt fogsz meghalni.

George megpróbált küzdeni, ellenállni, az ősi Fény segítségével, kiszabadulni a szorításból, ám minél inkább küzdött, a szorítás annál erősebb lett.

Végül megértette. Felhagyott minden küzdelemmel, és ekkor testét egyre erősebben járta át az ősi fény, áradt, valahonnan időközön és tereken túlról. A szorítás abbamaradt, és a szoba közepén mintegy a semmiből előtűnve, ott lebegett a fény kardja.

Nos, mire vársz? Ragadd meg a kardot, és sújts le rám vele. - Ingerelte Margandor - Vagy talán majd inkább én.

Kinyújtotta kezeit a fény kardja felé, ám az meg sem mozdult, mintha egybenőtt volna a Fény által George-al.

A kard függőlegesen állt a levegőben, hegyével felfele, eben a helyzetben maradva pörögni kezdett. George érezte, a kardot, a sorsot, az életét már nem ő irányítja, hanem a bensőjéből áradó, a szobában mindent átható ősi Fény. Hirtelen Margandor megdermedt arcán megjelent a rémület látszott tudja, itt már nem ő irányítja az eseményeket, elérkezett a végsze,

Egyszer csak a Fény kardja megmozdult, mozgása olyan gyors volt, hogy szinte nem is lehetett látni.

Egy szempillantás alatt Margandor testébe fúródott, átszúrva a szívét. A kadból mindenirányba fénysugarak törtek elő. Margandor hamarosan úgy vált semmivé, mintha ott sem lett volna. Majd ezután a kard a levegőbe emelkedett a belőle áradó sugarak átjárták a kastély minden zugát, megsemmisítve Margandor még életben maradt csatlósait, majd ezek után ugyanúgy eltűnt a semmibe, mint ahogy előzőleg eltűnt. George elindult kifelé a várból. Amint a körfolyosón haladt, meglátta ott feküdni a kovács holttestét feküdni.

Hűséges társam igaz barátom voltál, gondolta.

Győztem, Beteljesítettem a sorsomat, de mindezt milyen áron, egy igaz barátom kellett életét áldoznia mindezt.

Miután mindezt végiggondolta elindult kifelé a várból.

Negyedik fejezet

Berendil visszatér

Miután legyőzte Margandort, elindult, visszafelé a falucska felé, maga sem tudta mi vezeti lépeit, hiszen nem ez a falucska volt az otthona, és azt sem tudta, miért épp oda érkezett, és ha visszatér oda, miként térhet onnan haza.

Amint átért a hegységen, az erdőn, a mező kellős közepén egy örvény jelent meg. Amint az örvény eltűnt, a helyén egy férfi állt, vérvörös ruhában, fehér köpenyben.

Georgenak elég volt egyetlen pillantás, hogy lássa, a férfi, aki előtte áll Berendil.

- De, hiszen ön ... kezdte a mondanivalóját.

- Meghaltam? Felelte a férfi. Igen, és nem.

Én nem győzhettem Margandor felett, erre csak egy Fényharcos, Fénymágus lehetett képes.

Amikor megküzdöttem Margandorral, Az utolsó pillanatban, amikor már azt hitte legyőzött elpusztított, egy ősi mágiát alkalmazva eltűntem, elhítetve, mind vele, mind az ország népével, hogy meghaltam.

- De akkor most miért tért vissza? Kérdezte George.

Azért hogy elmeséljek egy történetet, ami megvilágíthatja előtted a történeteket.

Az egész az ősi időkben kezdődött, amikor a varázslók nem uralták ezt a bolygót. Az erejüket, hatalmukat segítségre, jóra, az igazság egyensúlyának fenntartására használták, mindezt úgy, hogy nem kényszerítették rá mágiájukat az emberekre, a bolygóra.

Többféle mágia létezett. Ám a legerősebb mágusok, az ősi Fény mágusai voltak, Ők voltak a béke a szeretet a jóság őrzői.

Ám történt valami, egyes mágusok felismertek egy újfajta mágiát, a kristály mágiát, a kristály mágia nem kövecskék, kristályok használatát jelenti, mint azt gondolhatnád, hanem fényből álló kristályok használatát. Ez a fény, amiből a kristályok álltak nem volt azonos az ősi Fénnyel, ám a kristály mágusok sem voltak kevésbé erős mágusok, mint az ősi Fény mágusai, sőt akadt köztük, aki erősebb volt. A fénykristályok segítségével, akár kapukat is tudtak nyitni más világokra.

A Fény mágusok békességben éltek a kristály mágusokkal hosszú időken keresztül együtt tevékenykedve a bolygó javára.

Ám egy alkalommal történt valami, ami megváltoztatott mindent. Megszületett két gyermek Dergon a fénymágusok közt, és Baldor a kristálymágusok közt. Már akkor, amikor megszülettek

kitűnt, hogy milyen erővel, hatalommal rendelkeznek, hogy vezetésre születtek, arra hogy ők legyenek a két mágus klán vezetői.

A fiúk hamarosan megismerkedtek egymással, és barátokká lettek. Barátságuk olyan erős volt, mintha testvérek lettek volna. Akár az életüket is készek lettek volna feláldozni egymásért. Teltek az évek, a fiúk férfiakká lettek, erejük egyre nőtt, ám barátságuk mit sem változott. A Fény mágusok, és a kristály mágusok a vezetői ceremóniára készültek, hogy vezetőiké válasszák a két férfit.

Dergon, és Baldor mindeközben együtt üldögéltek, egy szobában. Egyszer csak a szoba közepén egy örvény jelent meg. A szoba levegője mintha jéggé vált volna. Az örvényből egy mágus lépett elő fekete ruhában fekete köpenyén, egy különös tűzvörös jellel.

Kezeit kinyújtotta a két férfi felé, Áradt belőle a jéghideg sötétség. A férfiak, minden erejüket latba vetve igyekeztek szembeszállni a mágus hatalmával, Ám érezték, hogy kettejük együttes ereje is kevés, hogy visszaverjék a férfi támadását.

Hosszas küzdelem után, eszméletüket veszítve rogytak, a földre.

Amikor felkeltek, érezték, hogy megváltozott minden, érezték a bensőjükben dúló sötétséget, hatalomvágyat. A barátságuknak örökre vége volt.

Amint a mágustanácsok a két mágus klán vezetőjévé választották a két férfit, megindult Dergon és Baldor közt a klánok elsőbbségéért folytatott harc. Sokakat sikerült maguk mellé állítani, megfertőzni, főleg a fiatalok közül. Az idősebb bölcsőbb mágusok megpróbálták szembeszállni velük, hiábavalóan.

Már úgy tűnt, hogy mindennek vége, a sötétség végleg győz, eljön véglegesen a sötétség korszaka. A hatalomért folytatott harc már nemcsak a mágusok klánjait veszélyeztette, hanem az egész bolygót.

Ám ekkor történt valami meglepő, Mintegy a semmiből megjelent, egy férfi, egy idős bölcs férfi, akinek hatalmában volt nemcsak a Fény mágia tudása, hanem a kristálymágiáé is, sőt még annak a képességnek is, hogy a tér és idő, valamint az igazság

Mindent átszövő hálójának tiszta szövedékét, is átlássa. Láta a hálón történt szakadást, amit a sötétség hatalma okozott, és azt is látta miként foltozhatják, be ezt a szakadást, miként is akadályozhatják meg, hogy a szakadás egyre tovább növekedjen.

Összehívta mind a fény mágusokat, mind a kristály mágusokat. Azokat, akik nem hódoltak be a sötétség hatalmának. Egy ideig tanácskoztak, majd, a férfi, akit Selinornak hívtak, felemelte kezeit, testét hatalmas erővel vette körül az ősi fény, a kezeiből is áradt körös-körül, majd a feje felett megjelent egy hatalmas fénykristály. A körülötte álló emberek, egy szempillantás alatt eltűntek.

Selinor elhitette, mind a sötét mágusokkal, mind a bolygó lakosaival, hogy a jó fény mágusok, és a jó kristály mágusok mind meghaltak. Csak kevesen tudták az igazságot, melyet megőriztek, mindvégig, hogy a mágusok, akik eltűntek nem haltak meg, hanem szerteszéledtek a világban, különböző bolygókon éltek, várván, hogy majdan akár ők, akár leszármazottaik beteljesítsék sorsukat, megküzdjenek a sötétséggel.

Ezután Selinor szembeszállt a sötét mágusokkal, mind a fénymágusok, mind a kristály mágusok sötét mágusaival.

Egymás után győzte le őket.

Végül már csak a két vezér maradt, Delgron és Baldor maradt, ott álltak egymással szemközt a két régi jóbarát, akik immár ellenségként álltak egymással szemben. Dergon vöröses ruhában, és köpenyben állt ott, a fénymágia címerével köpenyén, Baldor Fekete ruhát viselt, fekete köpenyén a kristálymágusok jelével. Arcukat eltorzította a harag, a hatalom iránti vágy, egymás mindent felülmúló gyűlölete. - Szinte együtt szólaltak meg. - Már csak ketten maradtunk, csak

egyikünk uralkodhat a bolygó felett, itt és most vége lesz a harcnak.

Selinor szembenézett a két férfival, akik egykor még a békéért, és szeretetért, most pedig a hatalomért, pusztításért szállnak harcba. - Igen, vége lesz a harcnak, csak nem úgy, ahogy azt ti gondoljátok felelte.

Amint kinyújtotta kezeit felénk, ősi Fényt árasztva. A Fény közepén egy kristállyal melyből erő, hatalom, és fénysugarak áradtak, a két mágus egy szempillantás alatt vált semmivé.

Ám ebben a pillanatban örvény támadt, és az örvényből előlépett egy férfi fekete ruhában, fekete köpenyén, egy különös tűzvörös jellel. Ugyanaz a férfi volt, aki a két mágust, megfertőzte a sötétséggel, a hatalomvággyal.

Amint ott állt szemben Selinorral, a Fény és kristály mágusa a sötét mágus szemébe nézett, és megszólalt.

Ismerlek Zardion! Látom rajtad a meglepődést, hogy tudom a nevedet, de nem csak ezt tudom, hanem azt is, hogy azt hiszed te vagy a sötétség egyetlen igazi ura, a többi sötét mágus csak a szolgád lehet. Ám tudom azt is, hogy sajnos ez nem így van, vannak, és lesznek mások is, a harc nem érhet véget, amíg csak egy is marad közületek.

Ezután, Selinor felkészült a mindent eldöntő küzdelemre, közte, és Zardion közt, minden erejét összeszedte, az ősi fény minden eddiginél erősebben töltötte be a helyiséget, a fényben egy hatalmas erőteljes fénykristály pompázott, amint a két mágus összechapott Zardion semmivé lett, Selinor pedig eltűnt.

Legendák szólnak róla, hogy a végső csatában életét áldozta a győzelemért, de arról is, hogy nem halt meg, még most is él.

Az igazságot valószínűleg nem tudja senki, csak találgatnak, mi történhetett Selinorral.

Mindezt azért mondtam el neked, hogy tudd, te is egy vagy a fénymágusok leszármazottainak, nem véletlenül kerültél ide, és a győzelmeddel, a sorsod még nem teljesedett be, vannak még más sötét mágusok is, a ti világotokban is vannak, voltak. Visszaküldelek a világotokba, hogy tovább küzdj a sötétség ellen a magad módján.

Más fénymágusok is élnek a ti világotokban, a te feladatod lesz felkészíteni egyiküket. Ha találkoztok, tudni fogod, ő az.

Ezután Berendil kinyújtotta kezét George felé. A férfi először mintha egy enyhe fuvallatot érzett volna, majd ez a fuvallat egy erősebb szélle, szinte orkánná vált, majd elvesztette eszméletét.

Amikor magához tért, első gondolata az volt, milyen furcsa álma volt, ám amint a ruházatára nézett, ráébredt, mégsem csak álom volt az egész.

Akkor ezek szerint itthon vagyok, mehetek végre haza New Yorkba.

Ám amint körülnézett úgy tűnt neki mégsem otthon van valami tévedés történt.

Bár a földi építészetnek megfelelő házakat látott maga előtt, mégis ezek a házak a régi időket idézték.

Elindult a házak felé, az utakon emberek járkáltak, amint odalépett az egyikhez, és megszólította, a férfi az angol nyelvhez hasonlóan szólalt meg ám igencsak régies beszéddel. George végül rájött mégiscsak otthon van csak nem abban a korban, ahonnan elindult, hanem a régmúltban.

Letelepedett a legközelebbi városkában és tanulni kezdte a nyelvet, és keresni kezdte azt az embert, akinek átadhatja tudását.

Végül, amikor már kezdte feladni a reményt, sikerült rátalálnia Balgdironra arra a személyre, akiben még nálánál is erősebb Fénymágusra talált.

Balgdiron csak úgy itta George minden szavát, tudása hamarosan meghaladta mesteréét is.

George érezte, teljesítette feladatát, már nincs mit átadnia tanítványának, Balgdiron készen áll arra, hogy beteljesítse sorsát.

Vége

Talgorius Grendar

A Sötétség Lovagjai. (Előzmény.)

A világ sötét nappalra ébredt.
Sötét nappalra, a szó legtejemesebb értelmében.
A ragyogóan tűző napot, a gonoszság fekete felhője takarta el.
Az embereket iszonyatos félelem fogta el.
Ám nem csak az embereket.
A rettegés mindent elöntő áradata végigsöpört manókon, trollokon, óriásokon és egyáltalán mindeneken és mindenkin.
A koromfekete égbolton vérvörös izzás tűn fel, mintegy előre jelezve mindazt a pusztítást, mészárlást, ami felülmúlta, a legborzalmasabb rémálmokat is.
És ekkor bekövetkezett az, aminek soha nem lett volna szabad megtörténnie.
Galtar hegyén egy férfi állt.
Éjfelete palástját lengette a szél.
Jéghideg zöld tekintete világított a sötétben.
Botja vége kékes fénnel izzott.
Hosszú percekig állt ott néma csendben.
A várakozás csendje volt ez, a várakozásé, valami irtóztató bekövetkeztére.
És elkezdődött.
A férfi kinyújtotta karját, magasba emelve a botot.
Pár pillanatra mintha megállt volna az idő, majd vérfagyasztó kiáltás hallatszott.
A gonoszság ura, a Sötétség Gyermeké magához hívta választottait.
A levegő remegni kezdett, majd a férfi mellett mintegy varázsütésre, lovasok jelentek meg, varázslók, éjfelete lovakon, fekete palástban.
Körül állták a férfit. Kezüket szívükhöz és homlokukhoz érintették, majd a férfi felé nyújtották mintegy kifejezve hűségüket, hogy teljes szívükkel és minden tudásukkal szolgálni fogják.
A férfi felemelt kézzel intette csendre híveit.

Botját a hegyoldal borító erdőre irányította.
Hangos szóval felkiáltott: -Draconus targla separorum!
Hirtelen hatalmas szárnyak suhogása hallatszott.
Az erdő felől, egy óriási sárkány közeledett.
Leereszkedett egyenesen a férfi elé.
Ahogy ott állt méltóságteljesen, mindenki láthatta, hatalomra, uralkodásra termett, nem arra, hogy másokat szolgáljon.
És mégis...
Lassan féltérdre ereszkedett, fejét meghajtotta a férfi előtt.
Ám ez a gesztus nem az alázaté, az alárendeltségé volt.
Sokkal inkább az elfogadásé, a másik fél egyenrangúként való elfogadásáé.
A férfi tekintetét a sárkányéba mélyesztette.
A lovasok érezték, valami különös nem mindennapi esemény van itt kibontakozóban.
A sárkány szép lassan felemelkedett, és a férfi egyetlen intésére elindult északra, a férfi szülőházja irányába.
A lovasok arcán döbbenet, és kíváncsiság tükröződött, ám a férfi csontokig hatoló, sötét pillantása visszatartotta őket, minden kérdezősködéstől.
Egy kivétellel.
A lovas kíváncsisága erősebbnek bizonyult minden ésszerű óvatosságnál. De még a félelem visszatartó erejénél is.
Élete utolsó ostoba cselekedetét követte el.
Odaléptetett a vezér elé.
A Sötétség Gyermeké éppen a terve következő lépésére koncentrált, amikor a lovas megzavarta.
Pusztító haragra gerjedt.
A lovasnak arra sem volt ideje, hogy tettét megbánja.
Belsőjéből lángok csaptak elő, haja, szakállá pillanatok alatt leégett, a bőr és a hús leolvadt a csontjairól.
Társai rémülten figyelték pusztulását.
Tanultak az esetből. Mozdulatlanul várták, mit tesz ezek után uruk és mesterük.
A sötétség egyre sűrűbb lett, Szinte már tapintható.
A hegyen a mágus botjából kiindulva, kékeszöld villámok cikáztak.
Hirtelen a közeli városka felől, a rémület hangjai, jajkiáltásai jutottak el a hegyen összegyűlt csapat füleibe.
Ez volt a jel.
A Sötétség Lovagjai, mint pusztító fürgeteg zúdultak le a hegyről.
Lerombolva mindent, lemészárolva mindenkit, aki gonosz hatalmi terveiknek útjába állt.
Elkezdődött a sötétség kora.

-Vége-

A Sötétség Lovagjai

Írta: Talgorius Grendar

Szép napsütéses reggelre ébredtem.

Legalábbis így tűnt. Már rég nem voltak szép reggelek, sem szép napjaink.

Több falu felperzselve. A városok kifosztva, lerombolva.

Még fiatal mágus voltam. Egy kis falucskában éltünk. Szüleim tanítottak a mágia tudományára.

Átadták mindazt a tudást, amelynek birtokában voltak.

Ami igazán nem volt soknak mondható.

Ezek után, magam igyekeztem minél többre rájönni, illetve ellesni más varázstudók technikáit, ismereteit.

Már korán felismertem a düh, a gyűlölet erejét. Egy falumbeli fellökött. Ma már tisztán látom nem volt szándékos, ám akkor nem tudtam racionálisan felmérni a helyzetet. Utat engedtem az indulataimnak. Kinyújtottam kezemet a férfi felé, egy pontra fókuszálva a mágikus energiákat.

Mint amikor a szél felkap egy tollpihét, és könnyedén repíti tova, úgy szállt el messze a láthatáron túl.

És ez csak a kezdet volt. Amint egyre inkább átadtam magam az indulataimnak, úgy öntötte el bensőmet a harag, a pusztító sötétség.

Egyre több idegen bukkant fel a falunkban. Ki a sötét mágusok elől menekült, ki csak átutazóban volt, harcra készen a világot fenyegető gonosz ellen.

Hallgattam, figyeltem. Csak úgy faltam minden szót. A hírek lenyűgöztek. Az idegenek beszéltek egy csapat feketemágusról. Egy elitalakulatról, a Sötétség Lovagjairól.

Vágytam őket megismerni. Közéjük kívántam tartozni.

Minden gondolatom azt kiáltotta: - Igen! Én közülük való vagyok! Egy vagyok velük! Egy indulat, egy szív, egy lélek.

És eljött az a reggel. Már csak azért is szépnek tűnt, mert híreket kaptam egy átutazó által, miszerint a Sötétség Lovagjai a falunk felé tartanak.

Bementem apámhoz és közöltem vele elhatározásom. Csatlakozni fogok a Lovagokhoz amint a faluba érnek. (Az fel sem merült bennem hogy esetleg visszautasíthatnak vagy akár, meg is

ölhetnek.)

- Térj észhez fiam. Kérlelt apám, majd miután látta, hogy hajthatatlan vagyok könnyekkel a szemében lekevert egy nagy pofont, gondolván hátha így észhez térek.

A pofon csak még jobban megerősített döntésemben. Elmémet elborította a gyűlölet gyilkos hulláma.

- Ha megérkeznek, remélem, porig rombolják ezt a koszfészket, és te leszel az első, akit megölnék.

Kiáltottam apám felé.

Apám csak állt ott. Arcán könnycseppek csorogtak, szemében döbbenet, bánat, és szeretet különleges egyvelege csillogott.

Már régen megbántam ezerszer is ezt a pillanatot. Ezt a gonosz kijelentésemet.

Ha visszafordíthatnám az időt, életemet adnám apámért.

Ám már késő.

Kifordultam a szobából. Hátat fordítottam apámnak, anyámnak, hátat fordítottam szeretetüknek, irántam érzett aggodalmuknak. Tejesen átadva magam a bensőmben dúló gonosz érzéseknek, indulatoknak.

Ahogy kifutottam abból a házból, amit addig az otthonomnak nevezhettem, eldöntöttem lezártam eddigi életemet.

Ők többé nem az én népem. Ez a falucska többé nem az én falum.

Csak egy volt számomra a pusztulásra ítélt falvak közül, mely még pillanatnyilag köztem és terveim között állt.

Egy óra múltán kiáltások jajgatások hangja jutott a fülembe. A falucska északi része felől menekülő emberek rohantak, nyomukban hatalmas éjfekete lovakon, fekete palástban, a Sötétség Lovagjai vágattak. Amerre elhaladtak, megégett hullák, rémülettől eltorzult arcú tetemek heverték.

A csapat élén egy fekete hajú, izzó tekintetű mágus haladt. Már megjelenése is rémületet keltett ellenségeiben. Sugárzott belőle a hatalom, a sötétség mindent átható jeges fuvallata. Senki nem tudott ellenállni neki.

Éppen két támadójával küzdött, amikor szemem sarkából megpillantottam egy harmadikat.

Biztos voltam benne, ő is megérezte a veszélyt, és képes lett volna egyedül is elhárítani.

Mégis úgy véltem, itt az ideje közbelépni. Megmutatni mire is vagyok képes.

Kinyújtott kézzel, lobogó hajjal álltam ott a falucska utcáján. A következő pillanatban, csontokig, velőig hatoló borzalmas ordítás hallatszott, majd néma csend.

Ekkor vettem észre...

Az apám volt az. Valami iszonyatos erő szaggatta darabokra.

Magam is meglepődtem a történteken, nem is gondoltam volna, hogy a sötét indulatok ilyen erőt adnak, hogy képes lehetek ilyen borzalmas pusztításra.

A sötét varázsló rám nézett. Társai is körém gyülekeztek. Várták vezetőjük döntését a sorsom felől, készen arra is, hogy elpusztítsanak, ha ő így határoz.

- Ki vagy? Tudakolta.

A nevem Zaguldron feleltem.

Sötét jeges pillantása lelkemig hatolt.

- Készen állsz, hogy csatlakozz hozzánk? Kérdezte.

Nincs más vágyam azóta, hogy az első híreket meghallottam a nagyszerű tetteik felől.

Választottam.

Elővezettek egy lovat. Vállamra borítottak egy fekete palástot.

Útnak indultunk. A lovaglás nem okozott gondot, a falumban is voltak lovak, elég jó lovasnak

számítottam.

Az egyik sötét lovag mellém léptetett.

- Nem kis dolog az, ami veled történt. Mondta. – A Sötétség Gyermeke nem szokott ilyen fiatalokat befogadni a csapatba. Általában elpusztítja őket. Nagy hatást gyakorolt rá, amit ott a faluban véghezvittél.

Így tudtam meg a gonoszság urának, akkori mesteremnek nevét.

Ezek után hosszú éveket töltöttem a Sötétség lovagjaként. A gonoszok közt is kimagaslottak cselekedeteim, melyeket elmesélni is maga a tömény iszonyat.

Egyik küzdelem után melyben társaimmal vettem részt, egyedül folytattam utamat.

Hirtelen mintha a semmiből jöttek volna elő mindenfelől ellenség rontott rám.

Megölték a lovamat, magam is csak alig éltem már.

Elvesztettem az eszméletemet. Mindmáig nem értem, miért nem öltek meg? Miért nem fejezték be, amit elkezdtek.

Amikor magamhoz tértem már nem az úton hevertem. Egy kis szobácskában voltam.

Egy férfi hajolt fölé. Ezt az arcot már láttam. Éppen egy falut pusztítottunk el. Ő is ott volt.

Bátran harcolt ellenünk. Csak akkor adta fel, és távozott el, amikor már látta, hogy nincs kiút.

Vagy a falucska pusztul el, vagy ő is a faluval együtt.

Ezt az arcot soha nem tudom elfelejteni. A szeme mélyen gyökerező szeretetet sugárzott.

Ilyen őszinte mély szeretetet eddig talán csak szüleim arcán láttam.

Nem értettem.

Nem értettem miért vitt el magához, miért ápolt olyan odaadóan, azok után amiket tettem, amely cselekedeteimet saját szemével is láthatott.

Első gondolatom az volt, megölöm. Mégsem tudtam megtenni, valami visszatartott.

Sokáig küzdött a bennem rejlő sötétség ellen.

Én ameddig tudtam ellenálltam, végül mégis az ősi Fény ereje győzött.

Átáradt rajtam átmosta testemet, lelkemet, egész valómat.

Ezután már kész voltam elfogadni mindazon igazságokat, melyeket Zingdrlán tárt fel előttem.

Elmondta, hogy mestere rábízta az ősi Fénymágia bölcsességét, és bennem méltó tanítványra lelt.

Mint hűsítő folyóvizet, ittam minden szavát.

Ahogy egyre előbbre haladtam tanulmányaimban, úgy ébredtem rá mindarra a sok szörnyűségre, amit elkövettem. Ezer élet sem lenne elég, hogy mindezt jóvátegyem. Szeretet öntötte el szívemet, a szüleim iránt, Szülőfalum lakói iránt, mesterem iránt, és mindazok iránt is, akiket még csak nem is ismertem, mégis kész voltam akár az életemet is feláldozni értük. Felismertem, hogy a világnak csak akkor van esélye, ha hozzám hasonlóan, más Sötét Lovagok is kiszabadulnak sötét indulataik fogságából, és csatlakoznak a gonoszság elleni harchoz.

Ez az én küldetésem volt. Más ezt nem tudta volna véghezvinni. Még nekem is veszélyes volt.

Akár meg is ölhetek volna, ám ez a lehetőség sem tarthatott vissza. Meg kellett tennem,

Még ha tudtam is, hogy még a mesterem sem igazán érti, miért is teszem.

A Sötét Lovagoknak így, vagy úgy, végük kellett legyen.

-Vége-

Talgorius Grendar

A Sötétség Lovagjai

2. rész. A Fényharcosok

Sötét napok jártak akkoriban. A mágusvilág két részre szakadt.

A Fény Mestere, az igazság, az ősi bölcsesség őrzője Balgdiron már nem volt az élők sorában. Úgy tűnt, a világ megállíthatatlanul menetel az elképzelhetetlen borzalmak szakadékába a mindent elárasztó, pusztító gonosz sötétségbe.

A mágusvilág azon része, mely nem hódolt be a sötétség uralmának, elkeseredett, hiábavalónak tűnő harcot vívott a sötét mágusok seregei ellen.

A gonoszok közül is a leggonoszabbak voltak a Sötétség Lovagjai.

Amerre felbukkantak rémület járt a nyomukban. Felégetett falvak, lemészárolt emberek. Nem kíméltek senkit, sem öreget, sem anyát, sem gyermekét.

És ha valakit életben hagytak, ezerszer is kívánta volna inkább a halált, mint azokat a borzalmakat, amiket végig kellett szenvednie, az enyhülés legkisebb reménye nélkül.

Senki nem gondolta volna hogy a reménysugár éppen innen, a gonoszok leggonoszabbjai közül fog felcsillanni.

Már tapasztalt mágus voltam.

Balgdiron mester tanítványaként a mágusvilág sokat várt tőlem. Ám én még mindig nem éreztem teljesen készen magamat ilyen nagy feladatokra.

Még emlékeztem mesterem utolsó szavaira. Bízj magad a Fényre Zingdrlán, és az ősi erő megtart, vezet, segít, ha kell. Te vagy a legjobb tanítványom. Méltó utódom leszel. Add tovább, amire tanítottalak, hogy soha ne hunyjon ki világunkban az ősi Fény.

Ám legyen.

Egyedül úgy sincs sok esélyem.

A többi varázsló és boszorkány pedig, ha minden tudását beleadva harcolt is a feketemágusok ellen, kisebb győzelmeik ellenére is hatalmas veszteségeket szenvedtek.

Egyik alkalommal éppen egy kis falucskában tartózkodtam, amikor elhomályosult az égbolt, és egy sereg feketébe öltözött lovas közeledett vágtatva a falu felé. Ekkor láttam őt először.

A csata igen rövidnek ígérkezett. A Lovagok szinte minden ellenállás nélkül foglalták el, és

rombolták földig a falucskát.

Bár magam is kivettem a részem az ellenük való küzdelemből, láttam, hogy a túlerő előbb-utóbb győzni fog. Még nem jött el az én időm.

Évekkel később, mikor már mindenki biztos volt benne hogy a sötétség visszafordíthatatlanul tért nyert a világban, megtörtént, aminek meg kellett történnie.

Már rég eldöntöttem, hogy eleget teszek mesterem utasításának, és tovább adom mindazt a Bölcsességet, tudást, melyet tőle szereztem.

A Fény mágiájának ismerte, egyre jobban kiteljesedett bennem. Már rég sikerült legyőznöm mindazon kétélyeket melyek azelőtt bennem lakoztak. Nem állítanám, hogy fel sem merültek bennem kétélyek, ám nem engedtem, hogy ezek leuralják az életemet.

Amikor eldöntöttem, hogy tanítványt fogadok magam mellé, mintegy varázsütésre tanulni vágyók sokasága szállta meg kicsiny otthonomat, nem szívesen tettem, mégis el kellett utasítanom őket, mivel nem találtam meg köztük azt, akinek továbbadhattam volna a tudást, akin éreztem volna, hogy megvan benne a képesség az ősi Fény mágiájának elsajátítására.

Elindultam hát, és így sikerült ismét találkoznom vele. Amint mentem az úton megláttam.

Már hallottam hírét. Fiatal kora ellenére a leggonoszabb Lovagok egyikének tartották.

Éjfékete lova az út szélén hevert döglötten, ő sem volt éppen szívderítő látvány, és bár ezt igazából azelőtt sem lehetett volna elmondani róla, ám így, sérülten, legyőzötten, élet és halál között még kevésbé.

Hazavittem, Más talán hagyta volna meghalni, de én megéreztem a benne rejlő lehetőséget. A lehetőséget a jóra, az igazságra, a szeretetre, és ami nem kevésbé fontos, arra, hogy befogadja, megértse, és megélje a Fénymágia bölcsességeit.

Nem volt vele könnyű dolgom, mégis hittem nem tévedtem vele kapcsolatban. Már a nevét is tudtam. Zaguldron. Hosszú időt töltöttünk együtt. Büszkeséggel töltött el, amikor úgy tűnt, még engem a mesterét is túlszárnyal. Barátomnak tekintettem, és ő is engem.

Egy napon mikor már úgy látta kellőképpen felkészült, megdöbbenő bejelentéssel állt elő.

- Visszatérek a Sötétség Lovagjai közé. Mondta.

Nem értettem. Talán tévedtem volna felőle? Talán csak még erősebb gonoszt szabadítottam a világra? Hiába figyeltem nem éreztem, hogy bármi gonosz szándék lett volna a kijelentése mögött.

Akkor hát mi is ez az egész?

- Visszatérek barátom, mert biztos vagyok benne, hogy vannak mások is, akiket még meg lehet menteni a sötétségtől, a saját gonoszságuktól, mint te mentettél meg engem.

Nem tetszett az ötlet, hiszen mi lesz, ha felülkerekedik a sötét énje? Mégsem tarthattam vissza.

Ez volt a fordulópont a sötétség elleni harcban. Többen csatlakoztak hozzá a Sötét Lovagok közül. Közülük kerültek ki a Fény Harcosai. Bár nem mindben volt meg a képesség a Fénymágia elsajátítására. Mégis lelkesen harcoltak a gonoszság ellen. Készek voltak akár az életüket is feláldozni a sötétség ellen vívott harcukban.

Akik pedig nem csatlakoztak, azokat a Fény Harcosai módszeresen felszámolták. Míg végül már csak a leggonoszabb mágus maradt. A Sötétség Gyermeke. Ám végül csak egy ősi varázslatnak köszönhetően sikerült megmentenie az életét a nemlétbe menekülve évezredekig. Ezekután már könnyűszerrel fel tudta venni a mágus társadalom a harcot a még létező feketemágusok ellen. Ha kellett, számíthattak a Fény Harcosainak segítségére.

-Vége-

Talgorius Grendar

Az elfeledett gyermek

Régen kezdődött mindez, jóval a születésem, sőt még a szüleim születése előtt.

Zargdlon, a Sötétség Gramlondja, a fekete kristálykulcs őrzője átjött a falon, azon, ami a mi világunkat elválasztja az övétől.

A Gramlond szóra a mi nyelvünkben nem található megfelelő kifejezés, úr, mester, őrző, mindez benne van, és még ennél sokkal több.

Amint Zargdlon átlépett a falon, a világunkban meglévő sötétség felerősödött, és megszületett Draklon. Draklon akiből később a Sötétség Gyermeke néven ismert mágus lett.

Ám Zargdlon nem ezért jött. Más, nagyobb tervei voltak, melyek, ha valóra válnak, az komoly következménnyel járt volna minden ismert világra nézve.

Zargdlon látta a múltat, a jelent, a jövőt, az események egymásutániságát. Draklon csupán egy apró pont volt hatalmas tervében, és nem is a legfontosabb.

Zargdlon értem jött. Már akkor azzal, hogy átjött elindított egy folyamatot melynek eredményeként világra jöttem Zaguldron gyermekeként.

Apám akkor még a Sötétség lovagjai közé tartozott.

Megismerkedett egy fiatal boszorkánnyal, akinek gyermeket nemzett, majd mielőtt még megtudta volna, hogy a lány az ő fiát hordja szíve alatt, odébbállt. Vártak rá a sötét tettek, lerombolt falvak, városok, lemészárolt férfiak, nők, gyermekek.

És eljött a születésem ideje.

Sötét, ködlepte, viharos éjszaka volt. Anyámat szülei az akkori szokások ellenére sem hagyták magára, nem fordultak el tőle, (mint az más boszorkányokkal előfordult, ha a gyermek apja otthagya, úgy, hogy össze sem voltak házasodva), sőt még a falu lakói is mindenben támogatásukról biztosították.

A bábaasszony már az első pillanatban érezte ez az éjszaka más lesz, mint bármely azelőtti.

A szoba kicsiny volt ám mégis meleget, szeretetet árasztott magából.

Amint megkezdődtek a szülési fájások, hirtelen anyámat valami földöntúli nyugalom szállta meg, a fájdalom megszűnt, a helyét valami belülről jövő kellemes bizsergés vette át.

Ekkor nyilvánult meg először a bennem rejlő hatalom, melynek valódi természetével,

jelentőségével sokáig nem voltam tisztában.

Amint a bába anyám kezébe adott, a szoba fénye halványulni kezdett, a hőmérséklet rohamosan csökkent. A gonoszság jelenléte egyre tapinthatóbbá vált.

Ebben az időben, egy távolabbi faluban, egy öreg mágus prófétálni kezdett:

- A fényre eljut a sötétségen át.

Elesik, s felkel, nem hagyja magát.

Az igazért meghal, és nem kér kegyelmet.

Sokakat megment az elfeledett gyermek.

A bábaasszony éppen egy védővarázs mormolásába kezdett, amikor az ajtó kinyílt, és ott állt a zuhogó esőben egy hatalmas termetű férfi, koromfeketébe öltözve, megjelenése rémülettel töltötte el a jelenlevők szívét.

Egyedül bennem nem volt semmi félelem, mivel újszülöttként nem voltam tisztában azzal mi történik körülöttem.

Mégis ösztönösen megéreztem anyám félelmét, s a szívem mélyén megrezdült valami.

A szoba megtelt valami különös illattal, és megjelent közepen a levegőben, egy bíborszínben ragyogó spirál.

A férfi először a spirálra nézett, majd rám. Arca egy pillanatra mély rémületet tükrözött, ám ez nem tartott tovább egy szempillantásnál.

A következő pillanatban kinyújtotta kezét, anyám megdermedt, én pedig lebegni kezdtem a férfi felé. Magához szorított, megfordult, a levegő vibrálni kezdett előtte, átlépett a vibráláson és eltűnt, velem együtt.

Ő volt az, Zargdlon. Ő tisztában volt a bennem rejlő erő mibenlétével. Rettegett tőle, és egyidejűleg vágyott is arra, hogy a bennem levő titokzatos hatalom által világokat hajthasson Gonosz, hideg, pusztító uralma alá.

Évek teltek el. Ahogy cseperedtem, a sötétség, a gonoszság, ami körülvett, napról napra egyre mélyebbre hatolt a szívembe, hidegséggel, kétségekkel, rémülettel, haraggal, gyűlölettel töltve meg,

Ám, amiről sem én, sem az elrablóm, tanítómesterem nem tudtunk, hogy még a születésem előtt történt valami.

A szülői házat, ahol anyám az öccsével, és a nagyszüleimmel együtt lakott, felkereste az akkori kor legmegbecsültebb, legnagyobb hatalmú mágusa Balgdiron a Fény mestere.

Anyámék szinte ledermedtek a nagy megtiszteltetés hatására.

Balgdiron az ágyhoz lépett, kezeit ráhelyezte anyám gömbölyödő hasára. Fény áradt belőlük mely egyenesen a szívemre irányult. Egyszer csak a szívem legmélyén egy pillanatra egy az ősi Fényből álló kristály ragyogott fel mintegy válaszul a Balgdiron kezéből áradó fényre.

Ez az esemény jelentősen meghatározta a jövőmet, és a világok sorsának alakulását.

Ahogy teltek múltak az évek úgy erősödött bennem a gonosz hideg sötétség.

Mesteremmel figyeltük a világokban levő sötét mágusok tevékenységeit, és a kristálykulcs segítségével átmentünk más világokba is, úgy, ahogy ama napon mesterem eljött értem, hogy elragadjon anyám karjaiból. A bennem növekvő sötétséggel együtt nőtt a tudásom is.

Megtanultam koncentrálni, irányítani dühömet, haragomat, gyűlöletemet. Kezem egyetlen intésére fekete spirál jelent meg a levegőben, ez a spirál, a fekete kristálykulccsal együtt kaput nyitott a mérhetetlen sötétségre. Éreztük, ahogy a gonosz erők energiák átjárják a világunkat, felerősítik képességeinket, sötét gondolatainkat, érzelmeinket.

Ám a bennem növekvő sötétség ellenére, bensőmet mégis kétségek mardosták.

Fel-felsejlett egy-egy régi emlék. Egy meleg szeretettel teli hely, lágy ölelő anyai kezek, és valami csodálatos ősi fény, mely átjárta az egész testem elhatolva legbensőbb lényemig.

Az emlékekre válaszul megrezdült bennem az elrejtett titkos Fényvarázs, pislákolni kezdett az ősi Fény kristálya. Ahogy erősödtek bennem az emlékek, úgy növekedtek bennem a kétségek. A kétségek, a sötét gondolatok, érzelmek felől, sőt még a mesterem iránt is.

Ő érezte a bennem lévő vívódást, ám nem ismerte fel annak forrását, így nem is tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

A kétségeim erősödésével, a Fénykristály eleinte csak pislákoló fénye egyre ragyogóbbá vált. Elkezdte kiszorítani a bennem levő sötétséget, ám a Fény győzelméig még rögzös út vezetett. Ezalatt, abban a világban, amelyből származom, és amelyet most már az otthonomnak tekintek, történt valami.

A Sötétség Gyermekeinek elitcsapata, a Sötétség Lovagjai közül az egyik, név szerint Zaguldron átvált, és másokat is magával vont. A Fény harcosainak nevezték magukat, és komoly csapásokat mértek a Sötétség Gyermekeinek követőire.

Ekkor még nem tudtam, hogy Zaguldron az apám.

Zaguldron iszonyatos haragra gerjedt,

- Zaguldronnak és követőinek pusztulniuk kell! - fröcsögte.

Átkeltük a falon, hogy végrehajtsuk a halálos ítéletet a Fény harcosain.

Amint ráleltünk Zaguldronra, (egyedül volt) Zaguldron rám parancsolt,

- Pusztítsd el!

Engedelmeskedtem mesterem parancsának, halálos csapásra emeltem kezemet.

A sötét vihar, a legrettenetesebb pusztító erő, amit mágus valaha el tud képzelni egyre erősebben kavargott körülöttem készen, hogy lesújtson, úgy hogy Zaguldronnak híre se maradjon ezen a földön.

Ám ekkor hirtelen hatalmas fény tört át a gonosz sötét varázslaton, kiűzve minden gyűlöletet, haragot, minden sötétséget.

A fénykristály ragyogása átmosta gondolataimat, érzelmeimet, Felerősítette az ősi titkos hatalmat mely addig is erőm forrása volt. Egy pillanatra megnyílt előttem a múlt, a jelen, És részben a jövő is. Felismertem az igazi származásomat és megláttam a sorsomat.

Mindeközben a mesterem kezében levő kristálykulcs darabokra hullott szét.

Itt ragadtunk.

Haragja iszonyatos volt.

Tisztában voltam azzal mire készül, mivel én nem hajtottam végre feladatomat, ő maga akart végezni apámmal.

Ezt nem engedhettem, meg kellett állítanom, bár tudtam, ez csak a saját életem árán lehetséges.

Nem véletlenül rettegett az ősi erőtől, titkos hatalomtól melyet születésemmel örökölt, és ami már sok-sok évezrede most bukkant csak fel, bennem.

Mégis még ennek a képességnek a birtokában is csak úgy győzhettem, hogy tisztában voltam vele, ezt a küzdelmet én sem sokáig élem túl.

Amikor szembefordultam vele, már tudta mire készülök, arca egyszerre tükrözött gyűlöletet, félelmet, és valami rettenetes iszonyt.

Hirtelen a levegőben felbukkant egy bíborszín spirál, olyan, mint annak idején anyám otthonában, csak sokkal erősebb majd a Fénykristályból egy sugár indult a spirál felé, a két fény egymást erősítette majd a spirálból hirtelen egy sugár sújtott le, oda, ahol Zaguldron állt. Eközben természetesen ő sem télenkedett ám bármennyire is igyekezett támadásai nem tudtak kárt tenni bennem.

A fénysugár egy szempillantás alatt megsemmisítette Zaguldont, ám ez a varázslat teljesen felemészt engem is, ekkora hatalmat nem bír el ez az emberi test.

Ahogy ott álltam a fájdalomtól kétrét görnyedve, egyszerre egy másik, idős mágus bukkant fel apám mellett.

-Ő is egy sötét mágus? Öljem meg? - Kérdezte.

- Ne! - Felelte apám

-Ő mentette meg az életemet.

Igyekeztem összeszedni minden erőmet.

Még nem halhattam meg, még nem.

Addig nem, amíg el nem mondtam neki.

- Szeretlek apám.

Zaguldron csodálkozva tekintett rám.

- Mit mondtál? –kérdezte.

- Emlékszel még Hurienre? Gyönyörű nő volt.

Megajándékozott téged a szerelmével, sem előtted, nem szeretett mást, sem utánad.

De te ott hagytad. Ekkor már egy gyermeket hordott a szíve alatt, a te gyermekedet és ez a gyermek én voltam.

Mégsem haragszom rád. Szeretlek.

- válaszoltam minden erőmet összeszedve.

Ekkor megszólalt az öreg.

- Egy jóslat hangzott el régen egy kis faluban, mely még ma is szájról-szájra jár reményt ébresztve eme nehéz időkben.

A jóslat így szól:

„- A fényre eljut a sötétségen át.

Elesik, s felkel, nem hagyja magát.

Az igazért meghal, és nem kér kegyelmet.

Sokakat megment az elfeledett gyermek.”

Ez a jóslat most teljesedett be.

Te vagy az elfeledett gyermek.

Apám átölelt, megpróbáltak felsegíteni.

- Magunkkal viszünk fiam, jó gyógyítóink vannak. –mondta

- Ne! Inkább hagyjatok itt. –feleltem

Rajtam már úgysem segíthettek, de rátok még sok fontos feladat vár, mindaddig nem adhatjátok fel a harcot, amíg vissza nem szorítjátok a sötétség erőit.

Ezután ők távoztak, magamra hagyva fájdalmaimmal, és azzal az örömteli tudattal, hogy bár már csak perceim vannak hátra, mégis, életem nem volt hiábavaló.

-VÉGE-

Talgorius Grendar

Már értem!

Gonosz idők voltak.
A Sötétség Lovagjai válogatás nélkül gyilkoltak.
Lemészároltak férfit, nőt, gyermeket.
Szegény feleségem, soha nem ártott senkinek.
És a kislányom, még alig töltötte be az ötödik évét.
Ma is előttem van a kép, egyik pillanatban még hallok kislányom csilingelő vidám kacaját,
feleségem kedves lágy hangját, amint a kislányomat szórakoztatja.
A következőben már a rémület sikolyait, lovak patáinak dobogását.
A feleségemből és a kislányomból csak egy marék hamu maradt.
Ezért is töltött el örömmel, amikor Telginor összegyűjtött minket és közölte velünk, a
Sötétség Lovagjainak egyikét megyünk megtámadni.
Telginor pontosan tudta hol és mikor kell támadnunk.
Előre látta a jövőt, a bekövetkezendő eseményeket.
Velünk csak annyit közölt mindezekből, amennyit szükségesnek látott.
A férfi egyedül volt.
Lassan haladt az úton, amikor felbukkantunk minden irányból, a közvetlen közelében.
Jól megkoreografált támadás volt.
Látszott, nem tud sokáig ellenállni.
Többen is voltak közülünk, akiknek személyes okuk is volt leszámolni a Sötétség
Lovagjaival.
A lova hamarosan elpusztult, én a feleségemre gondoltam, és a gyermekemre.
Igyekeztem a lova után küldeni.
Egyre fáradt, majd az egyik támadás során elvesztette eszméletét.
Telginor leállította a támadást.
Bármennyire is tiszteltük az öreg varázslót, nem volt könnyű megállni, hogy el ne pusztítsuk a
földön fekvő szörnyeteget.

Nem igazán értettük Telginor indítékait.
Miután eltávoztunk, még elhatároztam, lesz, ami lesz, visszamegyek és megölöm a sötét varázslót.
Megbosszulom szeretteim halálát.
Ahogy felbukkantam észrevettem, egy sötétzöld palástba öltözött varázsló hajolt a Sötétség Lovagja fölé.
Egyből felismertem.
Zingdrlán volt az.
Nem mertem szembeszállni vele.
Tudtam, hogy a Fény mesterének, Balgdironnak volt a tanítványa.
Figyeltem amint lehajol a földön fekvőhöz, arca mérhetetlen szeretetet, és felfoghatatlan ősi bölcsességet sugárzott.
Minden erejét összeszedve vállára vette a férfit, és elindult vele.
Egy ideig még néztem távolodó lépteit.
Majd mivel nem volt miért maradnom, én is hazatértem.
Sokáig nem tudtam megbocsátani magamnak, hogy nem tettem meg, amit elhatároztam.
Úgy éreztem, cserbenhagytam a családomat.
Évek múltán, éppen Gordmor városba tartottunk egyetlen öcsémmel.
Már csak ő maradt nekem.
Egy erdő mellett haladtunk el.
Az úton felbukkant velünk szemben egy lovas, éjfekete lovon, fekete palástban.
A Sötétség lovagjai közül való volt.
Megállt az öcsém előtt, felemelt pálcával, készen arra, hogy egy szempillantás alatt iszonyatos pusztulásba taszítsa.
Ám mielőtt még kimondhatta volna a halált hozó szavakat, az erdőből egy tűzvörös palástot viselő varázsló vágatott elő egyenesen az öcsém elé.
Felemelt kezét kinyújtotta a feketemágus ellen.
A pálca lángra lobbant a mágus kezében, s a Sötétség Lovagja holtan fordult le a lováról.
Hálatelt szívvel fordultam öcsém megmentője felé.
Tekintetében szeretet és bánat csillogott.
Egyből felismertem.
Ő volt az, Akit megtámadtunk, akit életben hagytam, bár igazán nem rajtam múlt.
Már örültem, hogy akkor nem öltem meg.
Láttam rajta, ő is felismert.
Szemeiből egy kérdést olvastam ki.
Miért?
Nem tudtam volna választ adni neki, hiszen még a kérdéssel sem voltam tisztában.
Mit, miért?
Miért támadtuk meg, vagy miért hagytuk életben.
Őszintén egyikre sem tudtam volna teljes választ adni.
Az öcsém még mindig reszketett a félelemtől.
A férfi megszólította.
- Nem kell már félned, Nem fenyeget semmi veszély.
A kezeiből ősi fény sugárzott, végigsimította öcsém körül a levegőt.
Megdöbbsentem, ilyent még nem láttam eddig.
Egy pillanat alatt kisimultak öcsém rémülettől eltorzult vonásai.
Mély nyugalom, békesség, járta át.

Köszönetet akartam mondani, öcsém megmentéséért.
Ám a férfi, a Fény harcosa, már távol járt.
Már csak messziről látszott szürke lova, vörös palástja.
Csak álltam ott, gondolataimba mélyedve.
Ekkor vált számomra világossá minden.
Felismertem a választ a férfi ki nem mondott kérdésére.
Miért?
Már értem!

-Vége-

Talgorius Grendar

Az elveszett kedves.

Gyönyörű tavasz volt.

A fák rügyeztek, a fű zöldellt, a rétek virágoztak, a madarak vígan hangicsáltak.

Még semmi nem utalt az elkövetkezendőkre.

Silarion az erdő széli tisztáson heverészett kedvesével Dergnius-sal.

Dergnius igazán jó varázsló családból származott.

Apja a helyi mágustanács vezetője volt.

Dergnius is hamarosan kitűnt képességeivel hasonló korú társai közül.

Silarion mégsem ezért szeretett bele.

A férfi kedves személyisége, becsületes jelleme, tiszta mély szeretetről árulkodó tekintete, egyből megragadta a lány szívét.

Hamarosan kiderült Dergnius is hasonló érzelmeket táplál a fiatal szépség iránt.

Azóta évek teltek el, mégis ahogy ott feküdtek egymás mellett ezen a szépnek induló tavaszi napon, szinte vibrált körülöttük a levegő a szívüket átjáró őszinte szerelem izzásától.

- Drágám, milyen csodálatos a természet.

Gyönyörködött a tájban Silarion.

Már vagy ezerszer látta, mégis a tavasz és a szerelem úgy tűnt még szebbé tett mindent.

- Számomra semmi nem lehet szebb nálad.

Még a szépség szimbólumaként emlegetett Dirlián kertjei sem.

A lány tudta, kedvesének minden szava igazi mély szeretetéből fakad.

- Hogy mennek a dolgok a tanácsban?

Kérdezte a férfit.

- Bár nem vagyok elragadtatva attól, hogy némelyek úgy tartják, előmeneteletem apám közbenjárásának köszönhetem, mégis örülök hogy ilyen jól alakul a sorsom.

Hamarosan összeköltözhetünk, végre.

Én tudom, hogy megérdemled mindazt, amit elértél, sőt még ennél többet is.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy megismerhettelek.

Tekintetük egymásba fonódott. Arcuk egyre közelebb ért egymáshoz, míg végül ajkuk forró, szenvedélyes csókban forrt össze.

Hirtelen az idilli pillanatot különös hang törte meg.

A levegőben ősi mágikus rúnával írott betűk izzottak fel.

- Ne haragudj, most el kell mennem. Kérlelte a lányt Dergnius.

Amint tehetem, rohanok vissza ide hozzád.

- Szeretlek. Felelte Silarion. Hogyan is haragudhatnék rád.

Őszinte töretlen szerelemmel várok rád, míg visszatérsz.

Mint hajnalban mikor a nap sugarai bearanyozzák a búzamezőket, úgy aranyozza be majd, szívemet a te visszatérted.

A fiatalember még búcsúzóul egy lágy csókot lehelt szerelme ajkára.

Rövid ideig még ott ált a lány előtt, majd egy pillanat alatt tovatűnt.

Kedvesének távozása után, Silarion felidézte magában a régi emlékeket.

Az első találkozást, amikor megismerkedtek.

A lány éppen egy varázsképeség nélküli családnál vendégeskedett, akik mit sem tudtak varázsló származásáról.

Amint a pályaudvarra igyekezett, hogy haza térjen, észrevette a férfit.

Úgy tűnt vár valakire.

Ahogy meglátta, egyből érezte, még ha nem is értette, sorsuk összefonódott.

Dergnius később elmesélte, maga sem volt tisztában vele, mi vezette akkor, oda, arra a helyre.

Valahol legbelül tudta, ott kell lennie.

Napok teltek el anélkül, hogy látták volna egymást.

Ám mindkettőjük szívében, ott égett a vágy, újra megtalálni a másikat.

Hamarosan lehetőség is nyílt erre.

Egy parkban látták meg egymást ismét, nem messze a lány lakásától.

Hosszú percekig egyikük sem szólt semmit, ám az egymásba fonódó tekintetük szerelmes pillantásaik ékebben beszéltek minden szónál.

Dergnius szólalt meg először, lágy szerelmes szavai azon nyomban rabulejtették a lány szívét. Ezekután mindennap találkoztak.

Egyik napon Dergnius egy gyönyörű vörös hajú nő társaságában jelent meg.

Silarion egyből megérezte, a hölgy nem lehet más, mint Dergnius édesanyja.

Eme megérzését az anya és fia közti szembetűnő hasonlóság is megerősítette.

Silarion és Liandris azonnal megkedvelték egymást.

A szerelmemnek volt kitől örökölnie kedvességét, őszinte tisztaságát, állapította meg a lány már az első pillanatban.

Dergnius hamarosan elérkezettnek látta az időt, hogy kedvesét bemutassa apjának is.

Silariont már a gondolat is páni rémülettel töltötte el.

Mi lesz, ha a családfő nem fogja őt megfelelő partinak találni a fia számára.

Nem akarta elveszteni az egyetlent, élete nagy szerelmét.

Anya és fia hiába bátorították, rámutatva félelme hiábavalóságára, nem sikerült elűzniük rettegését.

Még akkor is reszketett, amikor belépett a kedvese családjának házába.

Amint szembetalálta magát Dergnius apjával, minden félelme egy csapásra semmivé lett.

A férfi éppolyan kedves volt, mint a neje és a fia.

Biztosította a lányt arról, hogy véleménye szerint a fia nem is választhatott volna jobban.

Száma a vagyonnál, az anyagi gazdagságnál többet ért a lány lelki tisztasága, gazdagsága.

Ezek után Silarion többször is megfordult Dergniusék házában.

A fiatalember szülei szinte már családtagnak tekintették.
Szerették volna, ha odaköltözik hozzájuk.
Dergnius, bár szerette szüleit, önálló életre vágyott.
Már nagyon várták a pillanatot mikor végre saját házukba költözhetnek, végleg összekötve életük fonalát.
A gondolataiba mélyedt lányt, a falevelek zörgése zavarta meg.
- Valaki jön.
Biztosan Dergnius érkezett vissza.
Repesett szíve az örömtől.
Az újonnan érkező megállt Silarion előtt.
Nem a kedvese volt az.
Egy feketébe öltözött varázsló állt előtte.
- Ismerlek. Szólította meg a lány a mágust.
Draklon vagy, Zanglar fia.
Halott név ez, mint ahogy halottak azok is, akik ismertek ezen a néven. Akik tudták ki voltam azelőtt.
Már csak te maradtál. Felelte a Gonoszság Ura.
Silarion nem könyörgött kegyelemért.
Ideje sem volt rá.
Egy pillanat alatt iszonyú fájdalom hasított belé, majd vége volt mindennek.
Holtan esett össze.
A mágus, ahogy jött, úgy el is ment.
Épphogy a Sötétség Gyermeke eltávozott, megérkezett Dergnius
Ott állt kedvese holtteste felett.
Szemeiből lehulló könnycseppek, mint megannyi gyémánt csillogtak a ragyogó nap fényében.

-Vége-

Talgorius Grendar

Álmok hídján

Már két év telt el, és még mindig, újra és újra az a szörnyű nap töltötte ki gondolatait. Esténként félelemmel telt szívvel feküdt le, reggelente az aznapi rémálmok után verejtékben úszva ébredt fel.

Ám ezúttal történt valami, ami mindent megváltoztatott.

Egy különös férfi érkezett a városba.

Egy varázsló, aki körül vibrált, szinte izzott a levegő.

Az emberek körülállták a jövevényt.

Dergnius csak egy pillantást vetett az ablakon át, az utcán összegyűlt sokadalomra, majd ismét befelé fordult, magányába, szíve egyre elviselhetetlenebbé váló fájdalmába.

Az idegen felemelte botját, hirtelen csend támadt.

A tömeg, érdeklődéssel figyelt... vártak.

Hirtelen, anélkül, hogy egyetlen szót szolt volna, az emberek mintegy belső parancsnak engedelmeskedve utat nyitottak neki.

Egyenesen Dergnius házához ment, az ajtó kezének egyetlen intésére feltárult.

- Látom mély gyászodat, őszinte fájdalmadat. Mondta

- Ám látom azt is, hogy gyászod napjai véget érnek.

- Szóval én is meghalok?

Kérdezte Dergnius.

Azért jöttél talán, hogy megölj engem, megszabadítva mindattól a kintől, amit már két éve mindennap át kell, hogy éljek.

Azóta mióta elvesztettem azt, aki a legdrágább volt nekem.

- Nagyon szerethetted őt.

- Lelkem teljes odaadásával. Szívem teljes melegével.

Mosolya olyan volt nekem, mint a tavaszi napsütés.

Egyetlen pillantására, a legsivárabb, legkopárabb napokon is virágba borult a lelkem.

- Akkor még nincs elveszve minden.

- Vigasztalta az idegen.

- Nem azért jöttem, hogy megöljelek.

Más dolgok vezéreltek erre a tájra.

Ám megláttalak, és egyből tudtam, hogy ide kell jönnöm, ebbe a házba.

De miért, ha nem veszed el életemet, ha nem vetsz itt és most véget szenvedéseimnek.

Hiszen vissza úgysem adhatod őt nekem.

Örökre elveszítettem.

- Nem. Nem örökre.

Ha tényleg úgy, olyan mélyen és őszintén szeretted, ahogyan mondtad, akkor nem örökre veszítetted el.

Akkor még van remény a számodra, hogy viszontláthasd őt.

- Én láttalak téged, amint a szívedet mardosó gyötrelem, szertefoszlik.

Láttam, amint karjaidban tartod a lányt.

- De hiszen ez lehetetlen!

Kiáltott fel Dergnius.

- Igazad van.

Felelte az idegen.

Általában lehetetlen, de nem ebben az esetben, amikor ilyen őszinte, mély az iránta érzett szerelmed.

- Adnál egy kis vizet?

- Természetesen.

Felelte Dergnius.

A férfi egy üvegcsét húzott elő a kabátjából, megtöltötte a Dergniustól kapott vízzel, majd az asztalra helyezve fölé tartotta a kezét.

Két kezéből, kellemes lágy fény áradt, átjárta az üvegcsét, a vizet.

Tessék, ezt idd majd meg este, nyújtotta a fiatalember felé az üveget.

Ez majd megnyugtat, segít átjutni.

- Átjutni?

Hova?

Oda, ahova kell, az álmaid világába.

A többi már csak rajtad múlik.

Ha már ott leszel, biztos vagyok benne, hogy tudni fogod, mit kell tenned.

Dergnius tudta, érezte, a férfi igazat beszél, kezdett szívében újra nyiladozni a remény.

- De nem tudnál, még segíteni? Tanácsot adni mit tegyek odaát?

- Nem. Ez a te utad, ezt magadnak kell végigjárnod, ám én hiszem, hogy sikerrel fogsz jámi.

Most mennem kell, de még látjuk egymást.

Ezzel az idegen kilépett az ajtón, majd egy szempillantás alatt tovatűnt.

Dergnius csak állt ott, a szoba közepén, az események okozta meglepetéstől, szoborrá dermedten. Hosszú percekbe telt, míg meg tudott mozdulni.

A nap hátralevő részében a történeteken gondolkodott.

Felidézte magában az idegen szavait.

Ahogy leszállt az est és csillagpalástba öltözött az égbolt, Dergnius felvette az asztalról az üvegcsét és egy hajtásra kiitta.

Bensőjét melegség, békesség járta át, szemeire álom nehezedett, lefeküdt az ágyra és már aludt is.

Amint kinyitotta szemeit, észrevette, hogy egy virágokkal borított erdőszéli tisztáson áll.

A tisztás arra a helyre emlékeztette, ahol utoljára látta élve Silariont, ahol rátalált kedvese holttestére.

Már többször álmodott arról a helyről, arról a napról, arról a borzalomról szinte minden nap.
Ám ez mostan más volt.
A hely nem töltötte el félelemmel, rettegéssel, rossz érzésekkel, és a kedvesének holtteste sem volt sehol.
- Ez nem az a hely, ahol megtalálom őt. Gondolta.
Tovább kell mennem.
Körültekingetett. A tisztás melletti erdőben, a hold ezüstös fénye egy keskeny ösvényt világított meg.
Dergnius tudta, erre kell továbbmennie.
Az út keresztülvitetett az erdőn.
Csend volt, csak a falevelek susogtak, ahogy a lány fuvalat végigsimított rajtuk.
Az erdőből kiérve egy zöldellő mezőre érkezett, távolabb sziklák látszóttak, a mezőn keresztül egy patakocská csordogált.
A sziklák felé indult, továbbra is a belső vezetésre bízva magát.
Bízott az idegen beszédében, de még inkább Silarion iránt érzett szerelmében.
Amint haladt a sziklák felé, a patak egyre inkább kiszélesedett, Folyóvá terebélyesedett, majd egy tengerbe ömlött.
A sziklák közt egy kis öbölben, egy lányt látott a homokban heverni.
Egyből felismerte. Silarion volt az, éppolyan szép volt, mint mielőtt meghalt.
Dergnius fölé hajolt.
A lány szépen egyenletesen lélegzett. Aludt.
Óvatosan a karjaiba vette, vigyázva, hogy fel ne ébressze.
Abban biztos volt, hogy arra nem mehet vissza amerről jött.
Más utat kell találnia, de merre?
A sziklák felé, vagy át a tengeren?
Ahogy ezen elmélkedett, észrevett egy fénynyílást a távolban messze a tenger fölött.
A parttól a fénynyílásig egy vékony, keskeny fényhíd vezetett.
Hirtelen megértette, ez az ő útja.
Tekintetét elfordította a fényhídról és a karjaiban nyugvó szerelmére nézett.
Szívét felülmúlhatatlan békesség és mindent átható szeretet járta át.
Észre sem vette mikor lépett rá a fényhídra. Lába szinte nem is érintette, fölötté suhant.
Ahogy áthaladtak a fénynyíláson, átlépett az álom világából az ébredésbe.
Amint felébredt pillantása a mellette fekvő lányra esett. Szívét boldogság járta át.
Lehelet könnyű csókkal ébresztette szerelmét.
Silarion értetlenül nézett körül.
- de hiszen én meghaltam. Még ma is látom azt az iszonyú tekintetet.
Érzem a hideget, ahogyan átjár, majd elborított a sötétség.
Hogy lehet, hogy mégis élek, mégis itt vagyok? Hogyan lehetséges, hogy ismét láthatom kedves arcodat, szerető mosolyodat?
- Tiszta szívemből szeretlek. Felelte Dergnius.
- A szerelemem hozott vissza téged, az álmok hídján.

-Vége-

Talgorius Grendar

Kőrforgás

Végre felébredtem!

Visszatértem oly sok év után. És ez az ostoba még csak fel sem fogta, mi történik vele. Évezredek távolából érkeztem, és bár egyszer már sikerült visszatérnem, nem értette, mi történik vele, sikerült elnyomnia, elfojtania önmagában. Sok évig tartó sötétség, nemlét vett körül, mire ismét felszínre jöhöttem.

Pedig mennyit segítettem neki, mégis így hálálta meg. Hatalmat, erőt kapott tőlem.

Megízlelhette a sötétség erejét, a mágia hatalmát. Amikor elragadta az indulat, hatalmas mágikus vihar támadt. Más örült volna ekkora hatalom láttán. Ő inkább csak megrettent.

Nem értette mi ez az egész, pedig akkor már ízlelgette a varázslás tudományának örömét. Azt hitte ez a kis senki, mindez tőle ered, és hogy meg tud maradni a jóság és igazság ösvényén nem térve át a fekete mágia útjára. Néha érezte magában a fortyogó, feltörni készülő indulatokat, a dühöt, a gyűlöletet.

Én magam is elcsodálkoztam ezen, és mindeközben ez örömmel is töltött el. Úgy láttam egy igazi társra leltem benne, ám őt elborzasztotta a benne rejlő sötétség. Néha én is borzongással, vegyes tisztelettel néztem rá, és bár mágikus képességeit tőlem belőlem nyerte, éreztem benne valamit.

Nem tudtam mi is ez. Valami ősi, valami ösztönös. Így sikerült végül is megszabadulnia tőlem, mégha csak ideiglenesen is.

Amikor először öntudatra ébredtem újra, évszázadok, évezredek után, csak lassan sikerült visszanyernem emlékeim. Előjöttek mind, a régi társak, és a régi ellenségek képei, visszfényei. Ismét emlékeztem a nagy csatákra, az árulásokra, a legfőbb árulóra, aki az idők folyamán oly sok nevet használt, a legismertebb ezek közül Merlin.

Ám én ismertem őt.

Tudtam az igazi nevét, az igazi énjét, láttam a sötétség lovagjaként, s tanúja voltam mikor szembe fordult önnön magával, s mindazokkal, akik bíztak benne. Sokan pusztultak el közülünk az árulása miatt.

Én is csak egy ősi varázslatnak köszönhettem megmenekülésemet, ám így is mintegy tudat nélküli nemlétezőként kellett átsodródnom az idő folyamán, míg ebben az emberben megfelelő otthonra leltem. Legalábbis így éreztem minekután sikerült felszínre bukkannom a semmiből.

Ám benne is csak egy újabb árulót találtam. Mégis megbocsátom neki, mert nem volt tisztában sem azzal, mi történik, sem a tettei ostobaságával, hiábavalóságával. Még mindig remélem, sikerül teljesen felszabadítani a benne rejlő végtelen sötétséget, és így komoly társat erős szövetségest szereznem terveimhez.

Biztos vagyok, hogy Zaguldron az áruló, a fényharcos, még él valahol. Ki tudja, hogy ezernyi neve közül most melyiket használja, ám bármily név mögé bújik is, megtalálom, elpusztítom. Mi ez, már megint? Ismét megpróbál száműzni ez a kis pondró a feledésbe. Most nem lesz olyan sikeres, mint előző alkalommal. Akkor felkészületlenül ért. Most már védekezni is tudok, s ha kell, teljesen megsemmisítem, és uralmam alá vonom a testét, mely eddig

lakhelyéül szolgált lényegi eszenciámnak.

Valami történik. Ősi erők rezdülését érzem, s látom miként ébred tudatára ez az ember mágikus képességeinek. Valami leblokkol. Nem tudom megakadályozni. Mi ez a fény?

Valahonnan belülről fakad. Lénye legmélyéről, és mégis érzem, máshol van a forrása, valahol túl téren és időn.

Körülvesz, szorít, a belőle áradó jószág, igazság, szeretet undorral tölt el. Egyre fogy az erőm. Érzem ezt már nem sikerül megúsznom. A fény felold, megsemmisít, végleg! Neee....!!!

* * *

Végre. Annyi év után sikerült. A leggonoszabb legsötétebb mágus is végre legyőzetett, s a mágus világnak nem kell tartani attól, hogy a sötétség korszaka újra visszatér.

Zingdrlán vagyok. Zaguldron mestere. Zaguldroné kit sok neve közt Merlin néven is ismer a mágus világ.

Nem kis feladat volt elrejtetni valós énemet és egyszerű varázskéesség nélkülinek álcáznom magamat.

Még így is gyanakodott rám.

Ő, akit régen csak a Sötétség Gyermekeként ismert és rettegett mind a varázskéesség nélküli, mind a mágusvilág.

Legjobb tanítványomra és barátomra, a fény lovagjára Zaguldronra nem számíthattam, hiszen ő már nincs köztünk. A sötétség elleni harcban vesztette életét, a jó és igaz cél érdekében.

Régen őt is elragadták indulatai, és nem tudott megálljt parancsolni, a gonoszság vonzásának, mégis én megláttam benne, még mindig nincs elveszve semmi. Még van rá lehetőség, hogy visszaforduljon.

Felismerje a jószág, az igazság, a szeretet szabadságát, erejét. Hogy átjárja az ősi fény, mely ellensége minden gonosznak, minden sötét mágiának.

Bár ezután is gyakran kellett megküzdenie, nemcsak a külső ellenséggel, hanem a benne rejlő sötétséggel is, mégis mindvégig szabad tudott maradni a fény által. Hiányzott a hosszú évek során, ám mégis jobb volt így, hiszen a Sötétség Gyermeke rögtön megérezte volna a jelenlétét.

Ám most már vége a küzdelemnek. Az utolsó, a legnagyobb sötét mágus, is legyőzetett.

Végre eljött a nyugalom a békesség korszaka.

De mi ez?

Valami sötét, valami gonosz ébredszik. Érzem..., még nem ébredt rá a hatalmára. Még nem érzett rá teljesen a pusztítás, a rombolás ízére, ám hamarosan bekövetkezik. Meg kell állítani. A fény harcosai soha nem pihenhetnek.

És megszületett: **Richard Dargan**.

-Vége-

A tanítvány.

Írta: Talgorius Grendar.

Évezredek teltek el. Év-év után nap-nap után. Már belefáradtam.

A legutóbbi küzdelem a Sötétség Gyermeké ellen sok energiámat emésztette fel. Úgy véltem itt a rég várt lehetőség, hogy végre visszavonuljak a harcból, és megpihenjek. Ám ezek után megéreztem a gonoszság újraéledését.

Tudtam, hogy egy újabb gonosz varázsló született valahol. Még csak gyermek volt ám én megéreztem a benne szunnyadó sötétséget. A fény gyermekei soha nem pihenhetnek, ezt én is tudtam, ám a fáradtság, a küzdelem végeztével bekövetkező öröm a győzelem felett, elterelte gondolataimat. Így eshetett meg az, hogy úgy véltem, már vége, megpihenhetek.

Éreztem, nem tudnék már még egy ilyen kemény csatát eredményesen végig harcolni, és tudtam, nem is az én feladatom. Jönnek majd mások. Erősek, bölcsék, jósággal, igazsággal, erővel bíró mágusok.

Ám az én szerepem mégsem ért véget. Megláttam, hogy egy újabb harcost kell felkészítenem. Ez eléggé nehezemre esett. Főleg azok után, hogy az egyik tanítványom árulására kellett újra és újra emlékezniem.

Bár már az elején észrevehettem volna. Mégis reménykedtem benne, hogy amint Zaguldron úgy ő is le tudja győzni a benne rejlő sötétséget. Tévedtem.

Ez után sokáig nem vállaltam újabb tanítványt.

És, habár utána is voltak még tanítványaim és tanulva hibámból, bölcsebben tudtam igazgatni útjukat, a mágia útján, a sors által nekik kijelölt ösvényen, mégis soha nem tudtam magam teljesen túltenni a tévedésemen, és Graxon árulásán.

Ám ő már rég halott, legjobb tanítványommal és barátommal Zaguldronnal vívott harcban vesztette életét.

Ideje volt már hogy továbblépjek. Elindultam, bár még nem tudtam, hol fogok rátalálni az újabb tanítványra. Már rég nem volt kapcsolatom a mágiatudókkal. Varázslókkal, boszorkányokkal.

Azért nem voltam teljesen tájékozatlan, tudtam, merre induljak el.

Utam először a Fekete Kecske fogadóba vezetett. Amint beléptem észrevettem, hogy többen is bizalmatlanul méregettek. Nem lepődtem meg ezen, hiszen idegen voltam itt.

Idegen azok közt, akik közé tartoztam. Akikért akár az életemet is kész lettem volna adni.

Ha tudták volna ... De jobb volt így. Hallottam beszélgetni őket az elmúlt idők eseményeiről, a Mágus Világtalálkozóról, a Varázslóképzési törvényekről, és sok másról, többek között a mindennapjaik ügyes-bajos dolgairól.

Egy ideig érdeklődve hallgattam. Némelyek, akiknek megvolt a képességük rá megérezték a harcot mely köztem és a Sötétség Gyermeké közt folyt. Bár ők is csak annyit tudtak hogy valami iszonytatóan gonosz ébredezett, és veszélybe sodorhatta volna a varázsló, és a varázskéesség nélküli világot, ám már vége. Legyőzetett. Eltűnt nyoma sem maradt. Az események szereplőinek kilétéről fogalmuk sem volt.

Amint körbenéztem a jelenlevőkön, egyre erőteljesebb lett a meggyőződése. Ő nincs itt.

A leendő tanítványomat valahol máshol kell keresnem. Egyszer csak, valahol mélyen, a tudatom legmélyén megrezdült egy szó, RAGNART. Tudtam, hogy ez egy varázstudók lakta város neve.

Az a biztos tudat töltött el, hogy ott megtalálom azt, akit keresek.

Sőt még inkább, ő fog rám találni.

Az utam Ragnartba elég eseménytelenül telt el. A férfi, akitől útbaigazítást kértem szerencsémre igen készségesnek barátságosnak bizonyult.

A városka utcáit járva egyből szemembe ötlött az üzletek sokasága. Az utcák nyüzsgő forgataga.

A Geldar közben sétálva elöntött az emlékek zuhataga. Ez a név... Ez is egyike volt Zaguldron neveinek. Lám a Varázslóvilág nem feledkezett meg róla, arról mit tett értük.

A sarokhoz érve egy fiatal mágus jött szembe velem.

Az ősi erők rezdülése tudatta velem, ő az.

Őt kerestem. Lehet ugyan, hogy nem ő fogja legyőzni azt a gonoszt, akinek születését megéreztem, de biztos, hogy fontos szerepe lesz benne.

Láttam rajta, ő is érez valamit velem kapcsolatban. Amint jobban szemügyrevettem nagy megdöbbenéssel vettem tudomásul hogy ő egyike azon ritka képességgel született mágusoknak, akiket én Látóknak nevezek. Ők nem pusztán a jövőt látják, illetve tudják megjósolni különböző módon, mint az átlagos varázslók, hanem látják a jelent, a múltat, a jövőt, és folyamatában látják azt a tervszerűséget, amely mindezek mögött és mindezekén túl meghúzódik.

Ő nem volt tudatában eme képességének, és még csak részben tudott élni vele, akkor sem tudatosan.

Így is egyből látta, hogy én leszek a tanítója. Amint hozzám lépett egyből így köszöntött. – Mester.

Végre, annyi évnyi keresés után megtaláltam a helyemet. Kérem önt vállalja el a további képzésemet.

- Ki vagy? Kérdeztem. Miközben már azt kerestem, kutattam, lelke legmélyéig hatolva, hol milyen sötétség bújik meg benne. Nem akartam még egyszer tévedni, hiszen az beláthatatlan következménnyel járt volna mind a saját, mind a tanítványom életére, valamint a varázsló és a varázsképeség nélküli világra is. Hosszas vizsgálódás után sem találtam benne semmi sötétséget, semmi gonoszt.

- Ki vagyok? Kérdezte. - Egy kereső, aki keresi az útját. Helyét a sors szövődékében.

A nevem Sertion Dalgorn.

- Üdvözöllek ifjú Dalgorn. Feleltem. Én Zingdrlán vagyok. – Pont téged kerestelek, hogy felkészítselek mindarra, amit tudnod kell. Amint észrevettem itt a legtöbben pálcát viselnek, és a pálca használatával történő mágia a legelterjedtebb. Ebben is tudok neked újat mutatni. Ám én látom a benned szunnyadó adottságokat. A mentális képességeid, bár még fejlesztésre, csiszolásra szorulnak így is figyelemre méltóak.

Megvan benned a lehetőség, hogy elsajátítsd a mentális mágia rejtelseit, sőt a Fény mágijának legelrejtettebb titkait is.

- Köszönöm a buzdítást. Válaszolt - Ám tisztában vagyok hiányosságaimmal, azzal, hogy még csak az utam kezdetén vagyok, még nagyon sok mindent kell megtanulnom. Elsajátítanom.

Kész vagyok elfogadni az ön tanítását, bölcs tanácsait, irányítását.

Meglepett őszinte szerénysége. Örömmel töltött el, hogy nem egy nagyképű öntömjénező személyiséget sodort utamba a végzet. Úgy éreztem benne méltó utódját találtam barátomnak Zaguldronnak.

Jöjj velem intettem neki, majd elindultam hazafelé. Tudtam, az utunk már egyfelé vezet.

Ő az új tanítvány.

A harc kezdete.

Írta: Talgorius Grendar

Sertion gyorsan haladt tanulmányaiban, hamarosan, már szinte mesterét is túlhaladta a tudása. Ekkoriban már rebesgették, hogy egy gonosz varázsló híveket toboroz. Mindenki tudta, hogy készülődik valami, valami igazán rossz.

Sertion egy napon épp bevásárolni indult, amikor az egyik utcából kifordulva egy kis térre, észrevette, hogy egy fiatal varázsló egymaga szállt szembe három másikkal.

Először úgy gondolta, nem avatkozik közbe, de aztán győzött az igazságérzete.

Az nyilvánvaló volt, hogy a három varázsló, a fekete mágia követői közül való volt.

A fiatal varázsló derekasán helytállt, ám látszott, már nem sokáig tud egyedül kitartani ilyen túlerővel szemben.

Sertion odasietett, és a három feketemágus felé fordult, kezeit felemelte, a köpenye lobogott a levegőben, ahogy a mágikus energia örvényleni kezdett körülötte.

Egyet intett, és a három varázsló bénultan állt előtte.

- Nem tudod, kivel szállsz szembe! szólt az egyik.
- Három gyáva alakkal, akik egy emberrel csak így együtt mernek szembeszállni, egyenként nem.
- Csak ne lennének lebénítva... kezdte az egyik.
- De le vagytok, és addig le is lesztek, amíg meg nem feleltek arra, miért támadtatok härman, erre az ifjú varázslóra.
- Nem válaszolunk neked, különben is, minket legyőzhetsz, de a mesterünkkel, nem bírsz el. felelte a legidősebbik.
- Hát, ha nekem, nem akartok felelni mondta Sertion, majd feleltek a varázslótanácsnak.
- A három varázsló összenézett. Látszott rajtuk, semmi kedvük a varázslótanács elé állni. Sertion felfigyelt rá, hogy a három sötét mágus, megpróbál mentálisan, kapcsolatba lépni valakivel.
- Próbálkozásukat siker koronázta. Bár akivel kapcsolatba léptek, nem jött értük, hogy megmentse őket, de hirtelen semmivé vált a bénítás, és pillanatok alatt eltűntek.
- Köszönöm. fordult megmentőjéhez az ifjú.
- Nincs mit, de ki vagy te, és kik voltak a támadóid, és mit akartak tőled? kérdezte Sertion.
- Az én nevem, Sir Thomas Derglard. Talán már hallottad a Derglard nevet. Ősi nemesi varázsló család a mienk. Mindig az igazság, és a jó oldalán álltunk. Akikkel harcoltam, azért támadtak rám, mert nemet mondtam amikor, rá akartak venni, hogy csatlakozzak hozzájuk, én is tegyem le a hűségesküt, uruknak és mesterüknek, Lord Dargannak.

- Ki ez a Dargan? érdeklődött Sertion.

- Talán már te is hallottál róla, hogy egy sötét varázsló elkezdett híveket toborozni.

Ez a varázsló Lord Dargannak hívja magát. Egyre több feketemágus csatlakozik, hozzá, ki hatalomvágyból, remélvén, hogy Lord Dargan mellett neki is jut a hatalomból, ki számításból, ki félelemből.

Még nem készült fel a varázslóvilág arra, hogy megvívjuk a harcot Dargannal, és követőivel, de már egyre többen vagyunk, akik készen állunk arra, hogy egy szövetséget létrehozva, szembeszálljunk velük.

- Én is csatlakozok hozzátok, ha megbíztok bennem. Felelte Sertion.

- Láttam, ahogy felvette a támadóimmal, a harcot, és ahogy lebénítottad őket megtiszteltetés számunkra, egy ilyen hatalommal bíró szövetségest tudni magunk mellett. válaszolt Sir Thomas. Még egy ideig beszélgettek, majd Sertion elindult eredeti célja felé.

Sikeresen megvett mindent, amit kellett, majd elindult vissza mesteréhez, Zingdrlánhoz. Amint hazaért, mindent részletesen elmesélt, ami történt, és megkérte Zingdrlánt, hogy csatlakozzon hozzájuk.

- Már felkészültél, felelte Zingdrlán. Mindent megtanultál, amire taníthattalak.

Én már megharcoltam a magam harcát, most már rajtad a sor. Nem tartok veled, De nem is tartalak vissza.

Ez a te harcod, a te sorsod, a te életed. De azt tudnod kell, hogy míg élek, mindig szívesen látlak, nem csupán, mint tanítványomat, de mint barátomat is, akitől sokat tanultam.

- Sertion megköszönte mestere kedves, bátorító szavait. Nekiállt összekészülni, összeszedte a holmiját, és elindult csatlakozni az igazságért, a varázslók és a varázstalan emberek békéjéért harcolókhoz.

Elindult beteljesíteni a sorsát, megvívni a maga harcát.

A fénylótuszvarázs

Írta: Talgorius Grendar

Jeffreyt amint belépett a vendéglő ajtaján rettegés fogta el. A helyiség közepén Lord Dargan állt, pálcáját Jeffreyre szegezve, ám mielőtt bármit tehetett volna ellene, egy férfi bukkant fel szinte a semmiből.

Lord Dargan észrevette a férfit. Látszott rajta, ismeri az újonnan érkezőt. Pálcáját Jeffreyről a férfira fordította, majd hangosan felkiáltott.

- Targete Argandor!

Jeffrey meglepetten döbbsen rá, már nem ő a célpont.

Nem értette, mi történik. Abban a pillanatban amint Lord Dargan kimondta az átkot, különös dolog történt. Jeffreyt a férfi felé fordult ránézett és meglátta...

A férfi gyomra tájékán egy fényből álló lótuszvirág pompázott. A lótuszból áradó fény körülvette beburkolta a férfit. Amint elhangzott az átok a pálcából előtörő zöldes fény nekiütközött a férfit körülvevő fényburoknak egy halvány izzás kíséretében feloldódni látszott a fényben.

A férfi kinyújtotta a kezét. Dargan remegni kezdett, elejtette pálcáját majd összerogyott.

Nem sokáig feküdt mozdulatlanul. Felpattant majd egy pillanat alatt eltűnt.

Elmenekült a további küzdelem elől.

Jeffrey mikor hazatért a felkereste mesterét és részletesen beszámolt a történetekről, abban a reményben, hogy választ kap a kérdéseire. Mi történt?

Hogyan lehetséges, hogy valaki kivédhette a kivédhetetlen átkot. Sir Thomas pár percig csendesen ült a székében gondolataiba mélyedve majd megszólalt.

-Egyetlen varázslat van, ami minden gonosz támadás ellen tökéletes védelmet nyújt. Ez a fénylótuszvarázs.

Ezt mindedig sikerült titokban tartani, ezért nem meglepő, hogy mindenki úgy tudja, hogy ez ellen a halálos átok ellen nincs semmilyen védelem.

A fénylótuszvarázs olyan tökéletes felkészültséget igényel, hogy mindezidáig csak három varázsló volt, aki képes volt ezt a varázslatot alkalmazni. Az egyik varázsló, a méltán híres, Geldar volt. A másik varázslóról is az a hír járja, hogy már nem él.

-És ki a harmadik? Akarta kérdezni Jeffrey, ám ekkor hirtelen megvilágosodott előtte.

- A harmadik a mester, mondta.

Jól gondolod. Felelt Sir Thomas. - Hogyan nézett ki a megmentőd? - kérdezte Jeffreytől.

- Magas volt, barna köpenyben. Szürke haj melegséget, szeretetet sugárzó, világoszöld szem.

A köpenyen egy arany sólymot ábrázoló címer volt.

-Ó igen. Erről ráismerek. Ő volt az Sertion Dalgom.

Egy régi emlék. Egy igaz barát a sötétség napjaiból. Hát mégis él, mégsem halt meg.

Fiam nagy szerencséd volt. Nem csak azért, mert sikerült a biztos haláltól megmenekülnöd.

Hanem mert találkozhattál a valaha élt varázslók egyik legnagyobbikával is.

És mi ez a fénylótuszvarázs? Kérdezte Jeffrey.

- Bár ezt a titkot nem ismerheti mindenki, ám előttem nem tartom titokban, csak azt kérem, ne próbálkozz vele, még nem vagy eléggé felkészülve rá. A varázslónak a bensőjében kell megidéznie, felidéznie a fénylótuszt melynek szirmai különböző fényekből állnak, ezek a szeretet fénye, a jószág fénye, az igazság fénye, a tisztaság fénye, a bölcsesség fénye, és az erő fénye. Ebből a fénylótuszból, a szirmait alkotó fények összességéből kezd egyre jobban kisugárzódni egy erőteljes fény, ami körülöleli a varázslót és minden sötét, gonosz varázslat feloldódik,

megtisztul benne, általa, ami a létrehozója ellen irányul.

Ez egy olyan titok melyet senkivel, még a legjobb barátaiddal sem oszthatsz meg, mert ha valaki felkészületlenül használja, nemcsak önmagának, hanem a körülötte levőknek is árt.

- Mesterem titka jó helyen van nálam, mindörökre megőrzöm. Felelte Jeffrey.

Sir Thomas tudta, hogy a fiú igazat beszél. Jeffrey érezte, még nincs vége a gondoknak, mégis vidámabban haladt az otthona felé, Szívében új remény ébredt.

-VÉGE-

